

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 947

DE COCAINE-SMOKKELAARS.

20 cent

Raffles had nauwelijks post gevat, of tot zijn groote verwondering trad uit de kleine deur in de muur een elegant gekleede vrouw te voorschijn.

NIEUWE SERIE

De Cocaine-smokkelaars

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET ALIBI.

Het was omstreeks tien uur in den avond, toen Raffles den voet zette over den drempel van een pas gebouwd hotel in de wijk Soho, en zijn horloge wees nog geen vijf minuten later aan, toen hij den man ontdekt had, met wien zijn gedachten zich sedert dien geheelen dag al bezig hielden.

De man was van middelmatige gestalte, maar eerder groot dan klein, goed gebouwd, zeer goed gekleed, en hij had een bleek gelaat, waarin twee bruin-groene oogen, rond als van een uil, op eigenaardige wijze schitterden onder twee wenkbrauwen, die eveneens zeker niet banaal waren. Zij waren zeer schoon geteekend, dicht, ravenzwart, en vloeiden boven den neuswortel in elkaar.

Het geoefende oog van Raffles, aan wien nooit iets ontging, had reeds op eenigen afstand vastgesteld, dat de smoking, die de man droeg, zeker geleverd was door een van de beste en duurste tailleurs uit Mayfair.

Zijn handen waren wit en voortreffelijk verzorgd.

Het kastanjebruine haar lag in twee golven, met een scheiding, glad geveid langs de slapen.

De man had een eenigszins buitenlandsch uiterlijk, maar in zijn gedragingen was hij een volmaakt Engelschman. Zijn gebaren waren afgemeten, en hij wist hoe men een glas Whisky Soda met gratie naar de lippen moest brengen.

Nu en dan sprak hij met de vrouw die naast hem zat, en die er uit zag als een verwende en hooghartige variété-ster, maar meestal luisterde hij naar de zeer goede muziek van een klein strijkje, dat de jazzklanken reeds menigmaal begon af te wisselen met de minder rauwe, lieflijker tonen van de ouderwetsche Weener wals.

Raffles bestudeerde den man eenigen tijd aandachtig, half verscholen achter een zware pilaar, bij den ingang naar de souperzaal, en toen vestigde hij zijn oogen op den ring met grooten robijn, het eenige versiersel dat de man met het bleeke gezicht droeg.

Daarop wendde hij zich tot Charles Brand, die achter hem was blijven staan, en zeide met

een glimlach, op fluisterenden toon :

— Ik had niet durven hopen, dat in een stad als Londen met haar bijna acht millioen inwoners, het toeval ons zoo spoedig ter wille zou willen zijn ! Herken je hem niet ?

Brand keek zoekend de zaal rond, totdat hij plotseling een beweging van ontsteltenis maakte, die hij onmogelijk had kunnen onderdrukken.

— Dat is sterk ! mompelde hij. Ik sta er verstomd van !

— Maar je stomheid gaat niet gepaard met onbeweeglijkheid, Brand ! fluisterde Raffles weder. Die krampachtige beweging van verbaasde ontsteltenis zou ons leelijk kunnen opbreken, indien de Groote Lama ze zou hebben gezien ! Hij geeft valkenoogen !

— Maar geloof je werkelijk dat hij het is ? Ben je er wel zeker van ?

— En jij zelf, Brand — twijfel je soms een seconde ?

Brand antwoordde niet dadelijk. Met zijn gedachten ging hij terug naar hetgeen er den vorigen nacht of liever in den vroegen morgen van den dag te voren geschied was — dat heele, verschrikkelijke avontuur in den geldkelder onder de Landbouwbank, toen zij beiden in de macht waren geraakt van dien geheimzinnigen, altijd rood gemaskerden bendeaanvoerder, dien zijn volgelingen den Grooten Lama noemden, waarschijnlijk omdat zijn macht even onbepert was als die van den Dahlaï Lama uit Thibet, die als het ware de Paus der Mongolen is, in dat land.

Hij zag weer de groote kluis, hij doorleefde opnieuw de gevaren van den tocht door de tunnel, die door de bandieten gegraven was, met het voornemen om zoo in den geldkelder te komen, de overval van de bankroovers, en het openen van de kluis, later, door Raffles, omdat geen der trawanten van den Lama dit werk bleek te verstaan, en omdat die kast iets bevatte, dat voor de schelmen meer waard was naar het scheen, dan al het goud der aarde ! De Lama zelf zat er in opgesloten als het slachtoffer van een jaloursch bendelid, dat de zware deur achter hem had dichtgeduwd, toen hij deze had weten te openen, en in de kluis was binnentreden.

Daarna was de inval gevolgd van vier zogenaamde agenten, die medeplichtigen van den aanvoerder bleken te zijn, en de kans was weer gekeerd — het gevaar werd zeer dreigend, en de Lama had hen beiden in dezelfde kluis opgesloten, waaruit Raffles hem, als de eenige die het kon, van den verstikkingsdood had ge-

red ! Zoo beloonde de Lama degenen die hem het leven hadden gered !

En Brand voelde opnieuw de ontzettende benauwenis van dat halve uur in de kluis, hoe zijn slapen begonnen te hameren, hoe hij vurige zonnen voor de oogen zag, totdat zij op een zeer merkwaardige wijze, en op het allerlaatste oogenblik gered werden door den directeur van de bank in hoogst eigen persoon, die aan den vooravond stond van een bankroet, en er met het weinigje dat de kluis nog bevatte, vandoor had willen gaan.

Maar intusschen was de Lama met zijn minnares Liza Fraser en zijn medeplichtigen gevlucht door de tunnel. Er was echter niets geschied, waarover de Lama nog wel eens bitter berouw zou kunnen hebben.

Dronken van zegepraal namelijk, en in de vaste overtuiging, dat zijn doods vijand in de groote brandkluis onherroepelijk zou moeten stikken, had de geheimzinnige aanvoerder, alleen voor Raffles en Brand zichtbaar, zich voor een kort oogenblik ontdaan van den kap van roode zijde, waarachter zijn gelaat verborgen zat. Raffles had het gezicht maar een paar seconden kunnen zien, bij het licht van een zaklantaren, maar het zich onuitwisbaar in zijn herinnering gegrift, en ook Brand wist dat hij het nooit zou kunnen vergeten. De vorm van de wenkbrauwen, de kleur en de grootte van de ronde oogen, de haviksneus, de eigenaardige, wasbleeke kleur — alles droeg daartoe bij.

De verblufte en verschrikte bankdirecteur moest de zonderlinge indringers ongemeoid laten gaan, en daarmede leek dit gevaarlijke avontuur tot een einde te zijn gekomen. Raffles had onmiddellijk het zeer nauwkeurige signalement van een der gevaarlijkste bandieten, die Londen ooit gekend heeft aan de politie opgegeven, wel wetende, dat die naar den bandiet zocht, en niet van plan, dien schurk nog langer in de gelegenheid te laten, te rooven en te moorden.

En nu zat hij daar, naar het uiterlijk volkomen zeker van zich zelf, en zoo gerust, alsof hij zich in zijn eigen woning bevond.

Hij had met de vrouw plaats genomen op het verhoogde zaalgedeelte, dat in den vorm van een groot hoefijzer den dansvloer omgaf, die aan alle kanten te bereiken was langs de treden van een trap zonder einde.

De vrouw was echter niet Liza Fraser, dat zag Brand onmiddellijk. Die had gitzwarte, grondelooze oogen, en deze vrouw was hoogblond, en haar oogen waren blauwgrijns.

Op dit oogenblik keek de Lama juist in hun richting, en Brand maakte onwikkeleurig een beweging, als wilde hij zich achter een pilaar verschuilen. Raffles echter bleef staan waar hij stond, en keek den man met het bleeke gezicht strak aan. Die wendde echter de oogen spoedig weer af, en Brand zeide op zachten toon tot Raffles:

— Hij schijnt je niet te hebben herkend!

— En jij had geen verstoppertje behoeven te spelen, mijn waarde! Onze vermomming, eergisteren, schijnt werkelijk niet zoo slecht te zijn geweest. Vergeet ook niet dat wij hem beter hebben kunnen zien, bij het licht van zijn eigen lamp, dan hij ons!

— Wat denk je te doen?

— Wel, ik voel bijzonder veel lust, hem hier op staanden voet te laten arresteeren! Het is niet mijn gewoonte, de politie in mijn particuliere geschillen te betrekken, maar in dit geval is het iets anders. Die man is niet alleen een zeer groot gevaar voor mij persoonlijk, maar voor geheel Londen! Hij gebruikt verder middelen, die een man met een greintje eergevoel behoorde te verwerpen, hij bedient zich van een mooie vrouw als lokaas, kortom, hij is een schoft! Daarenboven — en dit kan je zeer goed bekend zijn — ben ik bezig aan de uitwerking van een veelbelovende zaak, en daarbij kan ik onmogelijk mij laten afleiden door de gedachte, hoe ik mij het best kan verdedigen tegen een zeer sluwen vijand, die het op mijn leven voorzien heeft. Maar zie eens — wat is dat nu? Zou het werk mij reeds uit de handen worden genomen, voor mijn besluit nog vast staat?

Brand vestigde strak zijn blikken op het tafeltje, waaraan de Lama en de blonde vrouw gezeten waren.

Twee flink gebouwde mannen, met hun overjas aan en een bolhoedje op het hoofd, waren de trap opgegaan. Een hunner bleef een weinig achter, maar de ander liep regelrecht toe op het tafeltje in kwestie, nam vluchtig zijn hoed af voor de vrouw, boog zich toen naar den lama over, en scheen op fluisterenden toon iets tot hem te zeggen. Hij hield daarbij een hand in zijn zak.

Een paar lieden in de buurt draaiden eenigszins verschrikt het hoofd om, en hadden wellicht iets opgevangen.

De Lama zelf bleef volkomen kalm. Het was alsof hij een weinig verwonderd was, en ongeduldig ook. Hij tipte de asch van zijn sigaret, zeide een paar woorden tot de vrouw, en stond op. Hij maakte een korte beweging met de hand,

maar de man met het bolhoedje zeide iets terug, met een strak gezicht, en de ander liep voor hem uit, langs het gangpad, de trap af, en vlak langs Raffles en Brand heen, die nog altijd bij de breede deur waren blijven staan.

De man met het bolhoedje liep op dat oogenblik als het ware op de hielen van den Lama, en Raffles meende nu iets in zijn rechter vuist te zien, opgeheven ter hoogte van het stuitbeen van den man die voor hem uitliep, dat verdacht veel geleek op een dienstrevolver.

Zoodra de twee uit het oog verdwenen waren, zeide Raffles glimlachend:

— Nu, dat is spoediger gegaan dan ik durfde hopen! Die beschrijving van den schurk heeft dus zijn uitwerking niet gemist. Het is waar dat ik mij bezwaarlijk als getuige kan opgeven, maar men vindt natuurlijk de tunnel onder de bank, men kan gemakkelijk een paar van de medeplichtigen arresteeren, die ik met name heb genoemd, men zal ook Liza wel vinden, en er kunnen genoeg bewijzen tegen den Lama worden verzameld, zou ik zeggen, zoo niet voor deze zaak, dan toch voor vroegere, om hem voor een jaar of tien onschadelijk te maken, al verdiende hij dan ook de galg! Kom, laten wij een glas wijn drinken op den goeden afloop!

Raffles had dat glas wijn een weinig te voorbarig gedronken. Reeds de ochtendbladen van den volgenden morgen brachten het verhaal van de arrestatie, met veel sprekende kopjes en goed bedachte tusschenhoofdjes, maar het zag er in het geheel niet naar uit, alsof de Lama binnen een week of hoogstens veertien dagen met succes voor een jury zou kunnen worden geplaatst.

Het was omstreeks half negen in dien morgen, toen Brand, in zijn zijde pyama aan de ontbijttafel zittend, met een nummer van de „Daily Mail” in zijn hand een soort van schreeuw liet hooren, en met verwonderde oogen over het blad heen naar Raffles staarde, die een nieuwe editie van het spoorboekje bestudeerde.

— Welke beteekenis moet ik aan dien noodkreet hechten, Brand? vroeg Raffles, zonder van de ingewikkelde teekens en cijfers in het boekje op te zien. Is de thee te heet of is de Lama ontsnapt?

— De thee is uitstekend, de Lama maakt het waarschijnlijk ook goed, en dat laatste is het juist, dat mij dien schreeuw ontlokte! Hij heeft een Alibi!

— Een Alibi — waarvoor? vroeg Raffles, dadelijk een en al aandacht, en het spoorboekje sluitend.

— Voor de zaak van de Landbouwbank!

— Dat is heel knap van hem! Laat eens zien, hoeveel tijd hij daaraan besteed moet hebben! Het was precies tien uur, als ik mij goed herinner, toen ik mijn diensten aan Liza Fraser kwam aanbieden, op het hooren van de treurige mare, dat de deur van de geldkluis in den kelder van de landbouwbank tijdens het werk was dichtgevallen, en dat niemand haar kon openen. Daar ik met zekerheid wist dat de Lama dit wel kon, en dat hij bij de onderneming aanwezig was geweest, lag de slotsom voor de hand, dat hij zelf op een of andere wijze in de kluis moest zijn terecht gekomen! Dat hij er door een medeminnaar in was geworpen, hoorde ik pas later, maar het overige kwam uit. De kerel die de onheilstijding kwam brengen aan Liza moet een minuut of tien over den weg hebben gedaan. Wij kunnen gerust twintig minuten rekenen voor pogingen, om de stalen deur met breekijzers te openen. Voeg er nog een half uur bij, dat de Lama zelf heeft noodig gehad, om van zijn woning naar het begin van de tunnel te gaan, dan komen we op negen uur precies uit. Het was echter stellig bij half drie in den morgen, toen hij ons zelf in de kluis opsloot! Hij heeft weer minstens een half uur noodig gehad om thuis te komen. Hij moet dus verantwoording kunnen afleggen voor zes uren, van negen uur in den avond, tot drie uur in den ochtend? Doet hij dat?

— Of hij het doet? Van minuut tot minuut — en in de perfectie! Er is geen speld tusschen te krijgen! riep Brand opgewonden uit.

— Omgekochte getuigen, natuurlijk! zeide Raffles minachtend. Zijn eigen kornuiten!

— Omgekocht? Kornuiten? Nu, dan zijn het kornuiten van een eigenaardige soort — want het zijn leden van de Billiken Club! En hij neemt den tijd ruim ook! Twaalf hunner willen onder eede verklaren, dat de Lama om half acht in de Club is gekomen, daar alleen gedineerd heeft, naar de leeszaal is gegaan, daar tot elf uur heeft zitten lezen, vervolgens een partij biljard heeft gespeeld, met graaf Dunmore, om een uur aan den kellner een glas rungroc heeft gevraagd, en om kwart over eenen naar een van de logeerkamers van de Club te zijn gegaan!

— Hij zou die kamer dadelijk weer hebben kunnen verlaten — het is dan nog altijd zeven kwartier, voldoende voor een bekwaam inbreker!

— Neen! De kellner nam om half twee zijn schoenen voor de slaapkamerdeur weg, en hij

nam de kamer onvoorbereid, had geen bagage bij zich, en moest een pyama huren! Zijn buurman heeft hem hooren hoesten, en toen was het half drie! Hij had gezegd, om zeven uur te willen worden gewekt, en om vijf minuten over zevenen hebben wel vier leden hem naar de badkamer zien loopen!

— Wel, wel, dat is zeer eigenaardig! zeide Raffles afgemeten, met half dichtgeknepen oogen. Nu, Brand, dat is een zeer slimme Vos, die mijnheer... welken naam gaf hij op?

— Wel, hij staat in het register van de Billiken Club al drie maanden lang te boek als Jeffrie Stanley. Een rijk heerschap, die woont in de buurt van Pall Mall. Moet ik je nog zeggen, dat de man, nu ik je dit vertel, waarschijnlijk al weer op vrije voeten zal zijn, uitgeleid door een commissaris van politie, die zich uitput in verontschuldigen?

Raffles liet een kort lachje hooren, en zei, in gedachten door het open raam naar den grooten, bloeienden tuin starend:

— Ja, ja! Natuurlijk is die mijnheer Stanley al weer vrij! Hij gaf natuurlijk een nauwkeurig adres op?

— Dat spreekt van zelf! Maar hoe verklaar je het? Je signalement was-toch zeer duidelijk en uitgebreid — en wij hebben toch met eigen oogen gezien, hoe de Lama gearresteerd en weggevoerd werd met een revolverloop tegen het onderende van zijn rug?

— Zeker — en ik hoop mijn eigen oogen nog te mogen vertrouwen! Wat denk je er van, Brand? Geloof je dat de arrestant onderweg naar het posthuis verwisseld is met een anderen?

— Nu, dat klinkt al bijzonder onwaarschijnlijk!

— Niet waar? De detective die hem kwam halen, was zonder eenig spoor van twijfel echt. Het was Conrad Birdman, die pas vier weken geleden is aangesteld, maar die het stellig ver zal brengen, want hij is een heel schrandere jongen. Het is eenvoudig ondenkbaar, dat die met den Lama een danshuis verlaat, en met eenen mijnheer Stanley het posthuis binnentreedt, zonder van die verwisseling iets te bemerken! Neen, daaraan valt zelfs niet te denken! Natuurlijk is de oplossing een andere, en voor zoover ik kan nagaan, is die oplossing dan ook de eenige! Begrijp je het zelf niet, Brand? Komaan, het licht toch nogal voor de brand!

Brand bleef een oogenblik met gefronsd voorhoofd nadenken, en toen schreeuwde hij het plotseling uit:

— Maar natuurlijk! En ik ben een ezel,

dat ik het niet onmiddellijk heb doorzien ! Hoe kon ik zoo dom zijn ! Die Billiken Club is pas een half jaar geleden opgericht, en de leden behooren allemaal tot de bende van den Lama !

Er kwam een uitdrukking van vermaakte verbluftheid op het gelaat van Raffles, toen hij zeide :

— Met de bedienden en de kellners inkluis ?

— Waarom niet ? Zooiets is heel goed denkbaar ! Het kan toch niet anders of die tien leden, de kellner en de bedienden hebben een leugen verteld !

De oogen van Raffles gingen wijd open, en eensklaps wierp hij zich achterover in zijn stoel, barstte in een helder lachen uit, met de vuisten in de zijde gedrukt, sprong toen op, klopte Brand krachtig op den schouder, en zeide, nog altijd lachend :

— Het is een prachtige vondst ! Misschien is je verklaring echter niet volkomen juist, Brand ! We zullen het spoedig genoeg gevonden hebben — want ik ga eens kijken naar het huis van mijnheer Jeffrie Stanley, het lid van de Billiken Club, die uit louter boeven bestaat !

DE

De bekende DUBEC Cigaretten

begonnen voor 40 jaar met een productie van 1000 per dag

Thans meer dan 50000 per dag

DE

HOOFDSTUK II.

DE DIVAN.

Een uur ongeveer na het verschijnen van de ochtendbladen, was het huis van Jeffrie Stanley als het ware reeds belegerd door verslaggevers, die uit zijn eigen mond, nadat hij weer op vrije voeten was gesteld, den samenhang van het geval wilde vernemen.

Het huis waar hij woonde lag in de Haymarket Street, een oude wijk, die, jammer genoeg, voor een groot gedeelte bedorven is door het neerzetten van betonnen woonkazernes en gelijkvormige fabrieken.

Zijn eigen huis echter was vrij oud, niet groot, maar van een fraaie bouworde.

De bediende van Stanley, ten einde raad, had de nieuwsgierige bezoekers, reeds ten getale van twaalf in de kleine ontvangkamer gelaten, toen zich nog een dertiende kwam aanmelden, die zich opgaf als verslaggever van de Temps. Hij sprak het Engelsch zeer goed, ofschoon met een Fransch accent, en de huis-knecht dreigde wanhopig te worden, want nu kwam de continentale pers blijkbaar ook al aanzetten!

— Maar mijnheer is nog niet eens te spreken! Geen van de heeren is nog bij hem toegelaten — en U dringt nogal op spoed aan? riep hij uit. Ik vrees dat gij zult moeten terugkomen, mijnheer!

Maar mijnheer Legras behoorde tot het ras dat zich niet terug liet sturen, hij schudde zeer kalm het hoofd, en drukte den wel wat verbaasden bediende een half pond in de handen. Zooveel had geen van die Engelsche journalisten hem geschonken! Hij weifelde, en zeide op onzekeren toon:

— Ik zal mijn uiterste best voor U doen, mijnheer, en misschien kan ik U zelfs laten voorgaan, maar mijnheer Stanley is nauwelijks terug van het politiebureau, hij is zeer uit zijn humeur, en hij heeft bitter weinig lust om heeren van de pers te ontvangen.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, zeide mijnheer Legras rustig. Maar je moet begrijpen dat mijn blad daarentegen zeer bijzonder gesteld is op nadere bijzonderheden. Van zulke dingen houdt ons Fransch publiek zeer veel, misschien nog wel meer dan het

Engelsche. Jij zelf kunt zeker van de geheele zaak niets begrijpen?

— Minder dan niets, mijnheer! En als U het mij vraagt — ik vind het een bijzonder groot schandaal! Men had mijn meester zooiets niet mogen aandoen. Hij moest boven iedere verdenking staan.

Mijnheer Legras keek eens aandachtig naar het bolle, bleeke, onbeduidende gezicht van den man, dat geen overmaat van schrandereheid verried. En toen glimlachte hij.

— Ik kan me je verontwaardiging zeer goed begrijpen, vriend! zeide hij meewarig. Het is ook een uiterst onaangename ervaring, als men zich volstrekt niets te verwijten heeft. Het is duidelijk dat die Raffles, die de politie waarschuwde, eenvoudig een praatjesmaker is, en het geheele geval maar heeft verzonnen, ten-einde de aandacht af te leiden van zijn eigen wandaden! Die inbraak in de Landbouwbank is natuurlijk zijn eigen werk geweest.

— Dat heb ik onmiddellijk gezegd, mijnheer! riep de bediende op verheugden toon. Het is een soort van alibi van hem geweest. Mijnheer weet misschien dat dat zoo genoemd wordt!

— Ja, daar heb ik wel eens van gehoord! antwoordde monsieur Legras met een effen gezicht. Hier is nog een half pond. Denk je dat het gaan zal om mij bij je meester als No. 1 toe te laten?

De man keek bedremmeld naar het goudstukje, dat flonkerend op zijn handpalm lag, en zeide:

— Mijnheer bedenkt mij wel vorstelijk — en ik zal het gaan probeeren, ofschoon ik zeer bevreesd ben, dat ik word weggezonden. Mijn meester wilde alleen blijven, en hij heeft mij te verstaan gegeven, dat hij geen bezoekers wilde hebben. Toen ik zeide dat er wel journalisten zouden komen, droeg hij me op, hen weg te sturen, en als dat niet ging, moest ik ze maar bijeen sparen, tot er een paar dozijn van bij elkaar waren, die zou hij dan gezamenlijk te woord staan.

— Daar doe ik niet aan mee! zeide monsieur Legras heel bedaard. Ik behoor niet tot de soort

verslaggevers, die willen deelen met anderen, bedenk dat wel, vriend! Maar ik kan er iets op verzinnen, hetgeen jou ook een uitbrander van je meester zal besparen! Wijs mij eenvoudig zijn kamer, en ik zal zeggen dat ik met een paar anderen ben binnengeslopen, achter je rug om, en op eigen gezag hem een bezoek ben komen brengen!

De bediende scheen van dit voorstel te schrikken, maar een nieuwe blik op het goudstuk scheen hem toch de kracht te verleen tot het volgende besluit:

— Op Uw verantwoording dan, mijnheer! Ik zou niet graag door mijn meester worden berispt. Omdat ik buiten mijn boekje ben gegaan.

— Je zult geheel vrijuit gaan! Jij hebt mij niet gezien, en ik jou niet. Vlug maar wat, voor de wilde beesten daar in de zijkamer ongeduldig worden, en losbreken!

De bediende liet het geldstukje in zijn vestzak glijden, en dat scheen hem zooveel moed te geven, dat hij regelrecht naar den voet van de eikenhouten trap liep, en daar zachtjes tot mijnheer Legras zeide:

— Ik zal tot het portaal met U mee moeten gaan, want U zoudt het toch niet begrijpen, als ik U hier op deze plek den weg trachtte te wijzen. De bouwde van dit huis is heel eigenaardig en grillig. U moet weten....

— Over de bouwde een volgenden keer, vriend! viel mijnheer Legras hem in de rede. Eerst dit bezoek, en dan zal ik gaarne luisteren naar de cursus die je over dit onderwerp denkt te houden! Apropos, je weet zeker dat je meester nu alleen is?

— O ja, dat weet ik beslist!

— Hoe lang geleden kwam hij weer thuis?

— Omstreeks een half uur!

— Maar dan moeten de journalisten hem toch hebben gezien, die in de vestibule stonden te wachten?

De bediende trok zijn slimste gezicht en zeide:

— Mijnheer was zeker al op de hoogte van wat hem boven het hoofd hing, want hij is door de achterdeur het huis binnen gekomen!

— Aha — heeft dit huis een achterdeur? Hoe gemakkelijk voor menschen die niet willen worden lastig gevallen door ons, hinderlijke persmusketen.

Tijdens dit korte gesprek waren de twee mannen de trap opgegaan, en bereikten zoo een portaal, waarop van drie zijden gangen uitliepen. De bediende ging de gang in, die recht tegenover de trap was, volgde ze over

een zestal meters, sloeg een hoek om, waardoor hij in een dwarsgang kwam, en legde daar fluisterend uit:

— U gaat dat kleine wenteltrapje rechts op — vijf treden. U volgt de gang, die zich daartegenover bevindt, tot aan het eene trapje dat zich ongeveer halverwege bevindt. Daar is nogmaals een kruisgang, links en rechts. Links volgt de binnenplaats, maar U moet de rechtsche hebben, dan is het de tweede deur aan Uw rechter hand.

— Volkomen duidelijk! prees mijnheer Legras hem. Als het gesprek is afgelopen, hoop ik je nog te zien — wie weet komt er nog wel een klein goudstuk te voorschijn!

— Mijnheer is wel goed! mompelde de bediende, en hij wilde zich de trap al weer afhaasten, om de wachtende persheeren te kalmeeren, toen mijnheer Legras nog vroeg:

— Wat is het voor een soort van kamer?

— Half boudoir, half werkkamer, mijnheer!

— Ben jij gewoon te kloppen?

— Altijd!

— Zoo is het goed! ga nu maar!

De bediende ging terug, en mijnheer Legras volgde de aanwijzing, die hij ontvangen had, beklom het eigenaardige wenteltrapje, kwam in de gang, volgde die tot aan het eene tredje, sloeg de rechtsche gang in, na een blik te hebben geworpen op de binnenplaatsramen en op dat schijnbaar geheel overbodige tredje in de gang, kwam voor de aangewezen deur, draaide zonder kloppen den knop om, en trad binnen.

Hij stond in een door twee hoge ramen goed verlicht vertrek, dat inderdaad eenige gelijkenis vertoonde met een boudoir, de meubels waren met blauwe damast overtrokken, er stond een zeer groote divan, en schuin daarvoor was een prachtig bewerkt Japansch kamerschut geplaatst.

En op dat schut was allereerst de aandacht van den bezoeker gevestigd, niet om zijn prachtige bewerking, maar om het feit, dat hij, juist op het oogenblik van zijn binnentreden, achter dat schot, een klein stukje van een damesrok, een fijne, echt zijden kous en een fraai, goudlederen schoentje zag verdwijnen.

Hij keek echter met een onschuldig gezicht onmiddellijk een anderen kant uit, en dan naar het schrijfbureau van perenhout, waarvoor de man gezeten was, dien hij zoo gaarne wilde ondervragen, maar die hem met een alles behalve gastvrij of vriendelijk gezicht aanstaarde, na zich met een ruk op zijn stoel te hebben omgewend op het hooren van de deurkruk

die werd omgedraaid.

— Hoe durft U hier onaangemeld binnentreden, mijnheer, en wie is U? vroeg hij toornig.

— Als ik U zeg dat ik journalist ben, mijnheer, zult U de eerste vraag zeker wel als overbodig weer herroepen! antwoordde mijnheer Legras beminlijk, aan zijn zwart sikje plukkend. Hier is mijn kaartje. Ik ben speciaal verslaggever van de Parijsche Temps. Ik ben een zoogenaamd reisredacteur. Nu eens hier, dan eens daar vertoevend, tracht ik alles op te merken, en bericht mijn blad over alles, wat mijn aandacht bijzonder werkte. En ongetwijfeld is Uw geval zeer interessant!

— Zoo mijnheer, vindt gij dat? vroeg Jeffrie Stanley woedend. Laat mij U dan mogen zeggen, dat ik dat geheel anders inzie! Ik kan het volstrekt niet belangwekkend vinden, en alleen maar hoogst onaangenaam! Heeft mijn bediende U niet terug gezonden?

— Daartoe was hij niet bij machte, mijn waarde heer! Ik kwam binnen met vier andere heeren, die elkander met vijandige blikken opnamen, hetgeen voldoende voor mij was om hen als collega's te doen kennen, en ik sloop achter zijn rug op goed geluk de trap op.

Stanley keek hem scherp aan en vroeg:

— En op goed geluk hebt gij dus ook deze kamer dadelijk gevonden?

— Het zou wat overdreven zijn, om te zeggen dat ik ze dadelijk vond — maar ik vond ze dan toch. Het is waar dat ik een paar deuren vruchteloos heb geopend, voor ik de goede vond. Ik hoop dat U het mij niet al te kwalijk neemt, mijnheer Stanley, maar een goed verslaggever kent nu eenmaal geen bescheidenheid en geen takt! Kent hij ze wel, dan moet zijn hoofdredactie hem ontslaan! Vindt gij het goed, indien wij na deze inleiding overgaan tot de zaak zelve?

De scherpe, bruingroene oogen van Stanley namen den bezoeker eens aandachtig op, en toen zei hij:

— Hoeveel verslaggevers wachter er ongeveer beneden?

— Bijna een dozijn, naar ik geloof!

— Dan zult gij zoo goed zijn, mijnheer, dit vertrek weer te verlaten, het dozijn te helpen voltooien, en met de anderen hier weer terug te keeren. Ik kan volstrekt niet inzien, waarom ik een Franschman den voorkeur zou geven voor een persgesprek, als dat dan werkelijk onvermijdelijk is!

— Volkomen onvermijdelijk, mijnheer Stanley, zeide de bezoeker, terwijl hij doodkalm

plaats nam naast het bureau, een aktentasch opende, en daaruit een paar Fransche bladen nam, een nog onbeschreven bloknoet, en een vulpenhouder, die hij begon los te schroeven.

Stanley werd rood van toorn, en beet den lastigen bezoeker toe:

— Ik heb niets te zeggen, mijnheer! Ik wil niet worden lastig gevallen. De zaak is voor mij zeer onaangenaam, iets dergelijks is mij nog nooit overkomen, en ik vind dat er al te veel ruchtbaarheid aan is gegeven! Ik heb nu andere dingen aan het hoofd!

Mijnheer Legras glimlachte, want hij was een Parijzenaar, en hij dacht aan het goudlederen schoentje, en het kleine, wapperende stukje rok.

Hij maakte zeer bedaard een afwerende beweging met de hand, die de vulpen schrijfklaar had gemaakt, en zeide op zijn beminlijksten toon:

— Ik zal het niet lang maken, mijnheer Stanley! Eenige woorden zijn voldoende. Gij zijt gearresteerd op een zeer zware beschuldiging. De man die U aanklaagde is niet de eerste de beste, en weet wat hij zegt, naar ik mij heb laten verzekeren. Van Uw kant hebt gij duidelijk aangetoond, dat gij met die geheele zaak van de Landbouwbank volstrekt niets te maken hebt, want men heeft U uren achtereen in de Billiken Club gezien. Om kort te gaan, zijt gij daar niet geweest, en toch zijt gij trek voor trek de man, die aan de politie is beschreven. Ook dit huis is opgegeven als te worden bewoond door — den gevaarlijken bendeleider in kwestie! Zelfs vóór een kind is het dus duidelijk, niet waar, dat hier een uiterst slimme streek moet zijn uitgehaald door twee personen, die buitengewoon sterk op elkander gelijken, en die misschien wel tweelingen zijn! Wat zegt U van die opvatting? Vindt U het niet zonderling, dat de politie zelve niet op dat denkbeeld is gekomen?

Stanley was zeer bleek geworden, en half van zijn stoel opgestaan. Zijn oogen schitterden, en zijn stem sloeg over toen hij naar de deur wees en zeide:

— Het is nu voldoende geweest, mijnheer! Verlaat onmiddellijk deze kamer en mijn huis. Uw onbeschaamdheid zou mij doen vergeten, wat ik tegenover den vertegenwoordiger van de Fransche journalistiek verschuldigd ben.

Mijnheer Legras scheen een oogenblik van zijn stuk gebracht, maar hij herstelde zich zeer spoedig weer, en hernam vriendelijk:

— Het was maar een veronderstelling van mij! U ziet dat ik het al op schrift had gesteld

ook ! Wilt U niet eens een blik slaan op hetgeen ik hier al heb neergeschreven ? U kent natuurlijk Fransch ? Dit is de plek, waarin ik melding maak van de opvatting die ik U zooeven uiteenzette, niet wetende dat ik U zoo er door zou treffen.

Legras was opgestaan, en legde een gewoon schoolschrift op de schrijftafel voor Stanley neer. Hij wilde dezen iets aanwijzen in den tekst, maar door een onhandige beweging raakte zijn vulpen de linker hand van Stanley, die ze dadelijk terugtrok met een uitroep van woede en ongeduld, en met zijn zakzoek het fijne druppeltje met inkt gekleurd bloed wegveegde, dat zich op zijn duim vertoonde.

— Neem mij niet kwalijk — zeer onhandig van mij ! mompelde de Franschman verlegen. Ik hoop dat U er niet al te boos om zult zijn. Ik gebruik altijd giftvrije inkt, dus gevaar zal het wel niet opleveren !

— Ik verzoek U nu voor de laatste maal om mijn huis te verlaten ! Uw onbeschaamdheid grenst aan het onverdraaglijke ! Indien gij niet wilt dat ik mijn bediende roep . . .

Stanley hield eensklaps op, knipperde met de oogen, sloot ze, sperde ze zoover mogelijk weer open, sloot ze opnieuw — en toen bleven zij dicht.

Zijn lichaam zonk achterover in den stoel, zijn hoofd rustte op den bovenrand van de rugleuning, en zijn gelaat verkreeg die rustige uitdrukking van iemand die vast en zonder droomen slaapt.

Mijnheer Legras was weer opgestaan, en keek, met de handen in de zijde gesteund, een oogenblikje glimlachend en voldaan op den slapenden man neer.

— Die vinding van Brand was nog zoo kwaad niet ! mompelde hij. Die truc met de vulpen is nog niet toegepast, en werkt uitstekend. Nu, vriend, tien minuten op zijn minst zul je zoo blijven, en na je ontwaken zal je niet eens weten, wat er eigenlijk met je gebeurd is, en dat je geslapen hebt. Ik hoop dat dat lang genoeg zal zijn, om het een en ander even eens te doorzoeken.

Zonder eenig leven te maken sloop hij op het kamerschut toe, keek er achter, en opende reeds den mond om iets te zeggen, toen hij in de grootste verbazing bleef staan :

Er bevond zich niemand achter het scherm !

— Dat is kras ! mompelde hij. Mijn oogen hebben mij toch niet bedrogen. Er was hier wel degelijk een vrouw, die op het uiterste nippertje nog kon vluchten achter dat schot !

Een deur is hier echter niet. Waar kan zij dan gebleven zijn ?

Om dat de groote divan er stond was natuurlijk zijn eerste beweging, het laag neerhangende divankleed op te lichten, en onder het meubel te zoeken. Een slanke vrouw zou er zich juist onder hebben kunnen verbergen — maar die was er niet !

— Wel, zie eens aan, — de zaak wordt ieder oogenblik ingewikkelder ! mompelde mijnheer Legras verbaasd voor zich heen. De vrouw moet zonder eenigen twijfel het vertrek hebben verlaten, maar dat zonder dat ik het zag. Ik had het echter moeten zien, al had zij maar het tipje van haar neus achter dat kamerschut laten zien, want ik had met opzet mijn plaats zoo gekozen, dat ik het voortdurend in het oog kon houden. Toch is ze er niet. Hier in den muur moet zich dus ergens een doorgang bevinden. Het is nu maar de vraag, waar zich die bevindt !

Vlug onderzochten zijn rappe vingers den muur, maar die was overal met een gewoon, tamelijk ouderwetsch behangselpapier beplakt, een afscheiding was nergens te zien, en de verbazing van Legras nam nog voortdurend toe.

Toen viel zijn oog op den divan. Hij drukte op de zitting, en glimlachte. Zijn oog mat de dikte van het meubel, en zijn glimlach werd nog nadrukkelijker.

— Die divan heeft geen springveer, mompelde hij voor zich heen, en toch veert de zitting goed. Die bestaat dus waarschijnlijk uit een van die stalen onderlagen, zooals men die tegenwoordig voor bedden maakt, en voor het doel behoorlijk versmalt ! Maar dan is daaronder ook wel ruimte voor een mensch om zich te verschuilen, als het moet !

Hij had het kleed van de divan afgetrokken, en poogde het schuinoplopende deel aan het hoofdeinde op te tillen. Dit vormde echter een geheel met de houten omlijsting, en het gelukte hem dus niet.

Hij liep haastig om den divan heen, en kwam zoo bij het voeteneinde. Hij wilde het zeer zware meubel van den vloer lichten, maar ook dit bleek niet mogelijk.

— Vastgemaakt aan den vloer ! Hoe langer hoe zonderlinger ! mompelde hij.

Zijn vingers gleden haastig over de vierkante, sterpe pooten van het meubel, en plotseling leek er iets te knappen. Hij trok opnieuw aan het voeteneinde, en nu kon hij heel gemakkelijk de geheele zitting om een verborgen scharnier doen draaien ! Het was alsof hij den deksel

opklapte van een zeer groot juweelenetui. Zoo kon hij een blik werpen in een groote doos, gelijkend op een muntkist — maar die kist was ledig!

Toen hij echter met de hand tegen het achter-schot duwde, voelde hij duidelijk dat dit schot meegaf!

— Zeer handig bedacht! zeide hij voor zich heen. Degeen die het geheim kent, doet de deksel opklappen, laat zich binnen in den divan glijden, trekt de deksel weer omlaag, en kan zich dan door dit zijschot heel gemakkelijk in een aangrenzend vertrek laten rollen! Maar als ik een goed begrip heb van dit huis, dan kan dat vertrek alleen maar naar het aangrenzende huis voeren. Ik geloof wel dat er nog tijd is om het even te onderzoeken!

En met die woorden legde John Raffles — dien de lezer reeds herkend heeft zich onbevreesd languit in het binnenste van de divan, liet de deksel in het slot knippen, en bemerkte nu, dat hierdoor het zijschot geheel los kwam te hangen, zoodat hij niets anders behoefde te doen dan het opzij te duwen, en zich te laten rollen in wat inderdaad een zijvertrek was.

Maar het was een heel eigenaardig vertrek, want het bezat volstrekt geen deuren, en slechts een enkel, hoog tegen de zoldering aangebracht venster, stoffig en zonder een spoor van gordijnen.

Er stond voor het overige ook geen enkel meubelstuk in dit kleine hokje, tenzij men die naam zou willen geven aan het groote schilderij, dat tegen den muur hing, recht tegenover den eenigen, wonderlijken uitgang van dit vertrek.

Het was een ruitersstandbeeld van den Hertog van Wellington, vrij slecht geschilderd, en gevat in een breeden, gouden lijst. Het hing zoo laag, dat de onderkant van die lijst nauwelijks een voet van den vloer reikte, en Raffles glimlachte opnieuw.

Hij had natuurlijk onmiddellijk begrepen, dat dit schilderij een deur moest zijn. Dat de vrouw door den vloer zou zijn gegaan, door de zoldering, of door het raam was volkomen ondenkbaar. De vloer bestond uit zeer dicht aaneengevoegde, smalle planken, zonder ergens een doorlopende dwarsnaad, hetgeen toch het geval had moeten zijn, indien er zich een luik in bevond, de zoldering was zeker vier meter van den grond, en er was nergens iets van een ladder te bespeuren, en het raam was ook al niet zonder ladder te bereiken, terwijl hij daar-entegen stellig gezien zou moeten worden,

als iemand op klaarlichten dag door het raam klouterde.

Raffles had dan ook nog geen minuut die lijst eens goed onderzocht, of hij had het kleine uitsteekseltje gevonden, hetwelk het levens-groote schilderij inderdaad als een deur deed draaien!

Hij stapte over den zeer hoogen drempel, kwam in een smalle, zeer donkere gang, aan een der einden vaag verlicht door een klein venster, en liep op dat venster toe.

Het zag uit op de binnenplaats van dat huis, of liever van een zestal huizen, die er omheen waren gebouwd. Vlak ervoor begon de wenteltrap naar beneden. Daar Raffles wel begreep, dat de vrouw dit huis al lang weer verlaten had, ging hij haastig terug, sloot de schilderij deur weer, kroop door het luikje binnen in den divan, opende den deksel, legde het kleed weer zorgvuldig over het meubel, en hij zat juist weer op zijn oude plaats naast de schrijftafel, toen Stanley de oogen opsloeg, die nog een slaperige uitdrukking hadden, over zijn voorhoofd streek, en op zwakken toon vroeg:

— Wat zeide U? ik geloof niet dat ik U goed verstaan heb!

— Ik vroeg U of U het eens bent met deze passage in mijn klein artikel! zeide Raffles met een glimlach. En de pen wees weer naar een paar regels in het opstel.

Met een hand die nog beefde nam Stanley het schrift op. Het was duidelijk dat die tien of twaalf minuten bewusteloosheid volkomen aan zijn geest voorbij waren gegaan. Hij herinnerde zich zelfs niet, dat zijn bewustzijn hem verlaten had! Bijna had hij den zin voltooid, waar hij hem zoeven had moeten beëindigen!

Zijn oogen waren nog troebel, toen hij de zinnen poogde te lezen, waarvan de beteekenis slechts ten halve tot hem doordrong. Hij gaf het papier bijna dadelijk weder terug, en mompelde:

— U kunt er van maken wat U wilt. Het is wel goed zoo. Is het zoo warm in dit vertrek, of verbeeld ik mij dat?

— Het is inderdaad zeer warm! antwoordde Raffles, het cahier opvouwend en bij zich stekend.

— Dan zoudt ge mij een genoegen doen, door mij nu te verlaten! zeide Stanley met een zwakke stem. Ik gevoel mij een weinig onpasselijk. Later ben ik gaarne tot Uw dienst.

Hij hief een slappe hand naar Raffles op, die was opgestaan, en voegde er nog aan toe:

— Wees zoo goed, aan Uwe collega's te

doen verzoeken, mij een half uurtje rust te gunnen. Ik ben werkelijk niet in staat om al die drukte te verdragen!

— Het zal gebeuren, mijnheer Stanley! antwoordde Raffles, en met een buiging nam hij afscheid.

HOOFDSTUK III.

EEN ZONDERLINGE ONTDEKKING.

Raffles bracht het verzoek van Stanley over aan den huisknecht met het onnoozele gezicht, en verliet daarop peinzend het oude huis.

Hij liep in gedachten verzonken tot aan de eerstvolgende dwarsstraat, een echte volksstraat, vol geroezemoes, vol spelende kinderen op de smalle trottoirs, en waar de winkeliers steeds voor hun geopende deuren plachten te staan.

Hij wierp even een blik in die straat, en keerde toen op zijn schreden terug. Hij wist dat hij daar stellig niet zou vinden, wat hij zocht.

Toen werd zijn aandacht getrokken door een auto, die wat verder in de straat stond, vlak bij den hoek van een andere dwarsstraat, breeder en ook veel stiller dan de eerste, hetgeen niet verwonderlijk was, want een zijde er van werd gevormd door den drie meter hoogen muur, die een der binnenplaatsen van een geweldig groote bierbrouwerij afsloot.

Daar het de gewoonte van Raffles was, bijzonder scherp acht te geven op alles wat er gebeurde in de omgeving van een huis, dat om de een of andere reden in het middelpunt van zijn belangstelling stond, gingen zijn blikken bijna onwillekeurig naar die auto, en vooral naar den achterkant.

Iets ongewoons aan het nummerbord had zijn aandacht getrokken. Het kwam hem voor dat het een weinig scheef hing, door dat een van de schroeven die het moest vasthouden was losgeraakt.

De auto scheen een gewone taxi te zijn, zoo op het oog. De chauffeur zat half op zijn zetel te dommelen, met een krant op zijn knieën.

Raffles wist dat zijn vermomming als Fransch journalist zoo uitnemend was, dat hij voor een herkenning door wien dan ook niet behoefde te vreezen.

Hij kwam langzaam naderbij, zonder dat de chauffeur zijn nadering opmerkte, en bukte zich een weinig. Met den punt van zijn wandelstok lichte hij het nummerbord een weinig op — en zeker voor de vierde maal dien morgen glimlachte hij.

— Een dubbel nummerbord — en niet al te soliede vervaardigd! mompelde hij voor zich heen. Die dingen die van binnen uit bewogen worden, deugen niet! Zij blijven maar zelden geheel recht zitten, en een scherp oog kan, als de auto stil staat, tamelijk duidelijk in zulk een geval den onderrand van het onderste nummerbord zien! Wat doet die auto hier, en op wien wacht die man? Dat zou ik gaarne weten, voor ik deze plek verlaat!

Raffles stak de straat over, en ging verder, totdat hij de dwarsstraat gepasseerd was. Op den hoek stond hij stil, haalde een krant te voorschijn, prikte er ongemerkt met zijn vulpotlood een rond gat in, sloeg ze open, en hield zich alsof hij vol aandacht den inhoud bestudeerde.

Door de kleine opening kon hij uitstekend een groot stuk van de zijstraat en den hoek waarnemen, waar de zonderlinge taxi met den half slapenden chauffeur stond.

Hij had daar nauwelijks post gevat, of in den muur van de bierbrouwerij ging een kleine deur open, en tot zijn niet geringe verwondering trad daaruit haastig een elegante gekleede vrouw te voorschijn, die vlug, met gebogen hoofd de straat overstak, terwijl de smalle deur waarschijnlijk door iemand anders achter haar gesloten werd.

De verwondering van Raffles nam echter nog toe, toen hij de goudleeren schoentjes, de zalmkleurige kousen en het fijn geplooid rokje herkende! Nog geen kwartier geleden had hij die gezien, toen zij haastig verdwenen achter het Japansche kamerschut! De vrouw droeg een eleganten hoed van zwart stroo, met een breeden rand, en de schaduw daarvan verborg voor een groot deel haar gelaat. Maar Raffles had zeer scherpe oogen, en de gang van de snel voortlopende vrouw kwam hem onmiddellijk bekend voor. Toen zij even later moest opzien om een bierbrouwersknecht te ontwijken, die met een vat op zijn nek juist van het trottoir afstapte, twijfelde Raffles geen seconde meer — de vrouw was Liza Fraser, de vriendin van den Grooten Lama!

Een kort oogenblik keek zij onder het voortloopen juist zijn kant uit, maar de onverschillige uitdrukking op haar gelaat bewees Raffles, dat zij niet de minste achterdocht koesterde op het zien van dien heer met zijn gitzwart haar, juist even zichtbaar boven de uitgeslagen krant, die daar de advertentiekolommen scheen te raadplegen.

Zij liep regelrecht op de auto toe, schudde woedend den suffenden chauffeur bij den arm, zeide iets tegen hem, en stapte in den wagen, die in zeer snelle vaart wegreed — heel wat sneller dan men van zulk een gewone taxi zou verwachten.

Raffles had zich zoo gedraaid, dat hij het voertuig nog een oogenblik met den blik kon volgen, totdat het om een hoek verdween. Toen vouwde hij het dagblad langzaam op, stak het in zijn zak, tikte met het fijne wandelstokje op de straatstenen, en keek in gedachten verzonken naar het machtige gebouw van de brouwerij, uit roode baksteen opgetrokken. Toen mompelde hij voor zich heen :

— Wat deed zij daar ? Maar wat meer is — hoe kwam zij er ? Bestaat er dan een verbinding tusschen die brouwerij en het huis van Stanley ? Die kan dan alleen maar ondergronds zijn ! Het is mogelijk dat de opslagkelders zich tot ver onder die dwarsstraat uitstrekken, ja tot zelfs onder de huizen aan den overkant ! Dat moet wel, want anders is het onverklaarbaar, dat zij uit dat smalle deurtje in den muur zou komen ! De zaak wordt steeds zonderlinger ! Waarom nam zij eigenlijk de vlucht toen ik binnentrad. Zij kon toch niet weten dat ik haar had gezien ? En dan dit wonderlijke — wat deed de vriendin van den Lama bij den dubbelganger, op dat uur ? Wist hij wel dat zij in het vertrek was ? Dat is niet volstrekt noodzakelijk, want van zijn schrijftafel af kon hij onmogelijk waarnemen of er iemand achter het kamerschut stond ! Maar als hij het niet wist, dan wordt de geheele geschiedenis nog dwazer ! want dan zou de vrouw daar geweest zijn om den dubbelganger te bespionneeren, en als dat zoo is, dan zou die Stanley volmaakt onkundig zijn van het feit, dat een schurk misbruik maakt van een wonderbaarlijke gelijkenis !

Raffles was snel gaan voortloopen, maar deze gedachte trof hem zoodanig, dat hij plotseling stil stond, en post vatte voor de etalage van een winkel zonder echter iets te zien van de heerlijkheden, die daar waren tentoongesteld.

Eindelijk wendde hij zich met een ruk om,

en mompelde in zich zelf :

— Daar moet ik het mijne van hebben ! Als die man werkelijk een bewust medeplichtige is, dan is hij bijna even schuldig als de Lama zelf. Is hij een onwetend slachtoffer, dan loopt hij groot gevaar, een dezer dagen te boeten voor misdaden, die dat geheimzinnige bendehoofd gepleegd heeft. Indien ik alles had kunnen weten, dan zou ik zeker het signalement van den Lama niet aan de politie hebben opgegeven !

Raffles verloor geen tijd meer, maar sprong op een bus, die hem weer naar het Westen terugbracht, en kwam omstreeks een uur in een klein, Italiaansch restaurant niet ver van Piccadilly circus, waar hij Brand in een donker hoekje vond zitten achter een glas Chianti.

— Wat doe je ? vroeg hij zacht, aan den jongen man, die hem met een handdruk had begroet.

— Niets ! antwoordde Brand laconiek.

— Dat kan somtijds een zeer vermoeiende bezigheid zijn.

— Heb je iets kunnen ontdekken ?

— Vrij wat merkwaardige zaken ! Luister maar eens !

En Raffles deelde op de hem eigen, korte, zakelijke, en duidelijke manier mede wat hem was wedervaren bij zijn bezoek aan het huis van Stanley.

Toen hij gereed was vroeg hij aan Brand, die met groote aandacht had toegeluisterd :

— Wat denk je er zelf van ?

— Ik moet zeggen dat het voor mij tamelijk duister is ! Je gelooft dus werkelijk, dat hier de truc met den dubbelganger wordt uitgehaald ?

— Maar daaraan kun je toch redelijkerwijze niet twifelen, Brand ! zeide Raffles hoofdschuddend. Ik heb gelachen om je verklaring, als zou de heele Billiken Club bestaan uit schelmen, die meinedig zouden zijn geweest om den Lama uit den greep van de politie te bevrijden, en daarvoor bied ik je mijn verontschuldiging aan, maar het was ook werkelijk wel wat dwaas ! Weet je dat de Billiken Club op dit oogenblik bijna negenhonderd leden telt ? En vergeet niet dat de Lama het niet in zijn macht had, het aantal leden te bepalen, dat op den bewusten avond en een deel van den nacht in het Clubgebouw aanwezig was ! Het konden er evengoed tien als zestig of driehonderd zijn ! Daarmee moest hij rekening houden. En dat zestig leden zouden liegen en meinedig worden om dien man te tedden — geef toe dat het wat al te gek klinkt ! Neen, voor

mij stond het aanstonds vast, dat er dien avond op de Billiken Club een man is geweest, volkomen het evenbeeld van den Lama! De vraag is nu maar of hij dien schurk willens en wetens helpt met die gelijkenis, dan wel, of hij zelve van zijn bestaan iets afweet! Ik begin bijna tot het laatste over te hellen, door het zonderlinge gedrag van die vrouw!

— Was er een kijkgat in de divan aan den kant van Stanleys vertrek?

— Die vraag getuigt van een wederopleving van je gezond verstand, Brand! Inderdaad was er een ronde opening in het hout, dicht bij den kant, en met een stokje of een lucifer, desnoods met den vinger kon men het daarvoor, hangende divankleed een weinig terzijde schuiven.

— Dat zou er op kunnen wijzen, dat men het vaakst van den anderen kant komt, in den divan kruipt, en dan door het ronde gat luistert en kijkt!

— Zeer juist opgemerkt! Ook ik maakte die gevolgtrekking. Dat gat zou geen doel hebben, als het er alleen maar om te doen was, uit de kamer van Stanley weg te glippen, zonder dat de bediende of iemand anders in het huis het merkt. Om adem te halen was het overbodig, want de scharnierende klep aan den anderen kant schonk daartoe een veel betere gelegenheid!

— En nu je dit alles weet — wat zijn je plannen?

— Wel, ik wil dien Stanley in ieder geval eens nagaan. Ik wil ook trachten te ontdekken wat de vrouw daar hoopte te vernemen! Het is toch bijna niet aan te nemen, dat zij belang zou kunnen stellen in hetgeen Stanley den verslaggevers zou vertellen! Was hij onschuldig, dan zou hij natuurlijk verontwaardigd en woedend zijn beklag doen — was hij het niet, dan zou hij den heeren van de pers een kunstig verhaaltje op de mouw spelden! Dat alles kon voor haar van niet het minste belang zijn. Wat zij er dan wel deed? Ik moet erkennen, dat ik het niet goed begrijp — dat wil zeggen in geval Stanley niets weet van het bestaan van den dubbelganger. Haar aanwezigheid zou verklaarbaarder zijn, als hij van alles op de hoogte, en een medeplichtige van den Lama was! Het is een zonderlinge geschiedenis! Kun je soms eens voor mij nagaan, hoe het staat met die bierbrouwerij?

— Welzeker! Maar dan zouden wij naar huis moeten gaan. In de bibliotheek heb ik een voortreffelijk werk over merkwaardige en oude ge-

bouwen in Londen. Ook betreffende diegene, die later verbouwd zijn.

— Dan zullen wij hier nu eerst wat eten, als je het goed vindt, en dan moet je mij eens wat mededeelen omtrent dat groote gebouw.

De Italiaansche waard diende den beiden mannen een vrij goed, maar sterk met paprica en knoflook gekruid maal op in de bijna geheel verlaten, groote gelagkamer, en toen de twee mannen dit gebruikt hadden met evenveel smaak als zij een Hollandsche haring, Spaansche Olla podrida, Duitsche Knoedels, en de wonderlijke meelkostjes van de Arabieren wisten te waardeeren, verlieten zij het Italiaansche wijnhuis, en begaven zich vlug naar het huis van Raffles in de Cromwell Street.

Terwijl Raffles zijn vermomming aflegde en zorgvuldig wegsloot in de geheime bergkast raadpleegde Brand zijn uitgebreide catalogus; nam een dik, geïllustreerd prachtwerk uit een der geweldig hooge kasten in de kleine bibliotheekzaal, en had juist gevonden wat hij zocht, toen Raffles binnentrad.

— Je hebt zeker gelijk gehad, Edward! riep Brand opgewonden uit. De kelders strekken zich zeker tot tamelijk ver onder die dwarsstraat uit. Vroeger heeft op die plek een zeer groot klooster gestaan. Een deel daarvan is in vlammen opgegaan, en op die plek staan nu kleine woonhuizen. De rest van het klooster is zeer vervallen, omdat er geen geld was voor restauraties, en het terrein is zestig jaar geleden overgegaan in handen van een combinatie, die er een reusachtige bierbrouwerij heeft laten bouwen.

De gemeente heeft echter een deel van het terrein opgeëischt om een straat te kunnen doortrekken, en dat is juist de bewuste dwarsstraat. Het is dus volstrekt niet bijzonder, dat de geweldige kelderruimten van het voormalige klooster onder die straat doorloopen!

— Nu, dan is er natuurlijk ergens een of andere toegang tot die kelderruimten, waarvan die handige schelm, die aan het hoofd van de bende staat, kennis heeft gedragen! Hij moet in ieder geval een man van groote ontwikkeling zijn, die een studie heeft gemaakt van het ondergrondsche Londen! Het is mij alleen niet zeer duidelijk hoe de vrouw op het terrein van de bierbrouwerij komt, zonder te worden gezien! Het personeel moet toch het komen en gaan van zulk een elegante vrouw op zijn minst zonderling vinden! Het is intusschen mogelijk dat het deurtje niet uitkomt op de binnenplaats, maar in een of andere gang, of in een

vertrek, vanwaar men ongemerkt de kelder-ruimte kan bereiken. Ik heb echter duidelijk gezien dat de deur door een persoon die onzichtbaar bleek achter haar gesloten werd! Het staat dus vast dat zij onder het personeel een zeer goeden vriend moet hebben, die haar binnen laat, en stilletjes weer liet vertrekken, een keldermeester of opzichter misschien.

— Dat zou volstrekt niet zoo onmogelijk zijn — ik meen dat er op die brouwerij bijna 2200 man werkzaam zijn, alles inbegrepen natuurlijk, mengers, kokers, vatenspoelers, brouwers, de bestuurders van de honderd twintig auto's die door de stad rijden!

— Dan zou dat onderdeel tenminste verklaard zijn! Blijft nog de hoofdzaak op te lossen — wat de vrouw er uitvoerde, en of Stanley wist dat zij daar was!

Raffles liep een oogenblik in diepe gedachten verzonken, en met de handen in de zakken het vertrek op en neer, maar plotseling bleef hij voor Brand staan, en zeide:

— Ik zou dit raadsel gaarne willen oplossen, Brand! Niet alleen terwille van mijn eigen veiligheid, maar ook omdat ik niet graag in aanraking kom met dingen die onverklaarbaar schijnen! Je zult zoo goed zijn, nu aanstonds naar die zijstraat te gaan, en een wasafdruk te maken van het slot van het deurtje in den muur! Alles ziet er nieuw uit, en ingewikkeld zal het slot wel niet zijn. Ik weet dat ik je dat werkje kan toevertrouwen, van avond zullen wij dan eens zien, na het vallen van de duisternis, of wij niets bijzonders kunnen ontdekken!

— Je bedoelt in het huis van Stanley?

— Ja, dat heb ik op het oog!

— Maar kunnen wij dan niet veel gemakkelijker binnendringen?

— Zeker niet! Het huis heeft geen voortuin, het ligt midden in het blok, ten naaste bij, de straat is tot laat helder verlicht, en ik heb al

ontdekt dat des avonds alle ramen gelijkvloers met stalen rolluiken worden afgesloten! Ik ben geen duizendkunstenaar, en ik zie geen kans, terwijl er nog voorbijgangers passeeren, die dingen te openen! Daartoe zou ik moeten wachten tot middernacht voorbij is, en dat wil ik juist niet!

— Maar de overburen kunnen ons ook dat poortje zien binnen gaan, tenminste die kans bestaat!

— Dat hindert niet, want wij zullen niet als insluipers te werk gaan, maar ons gedragen als lieden die daar thuis behooren!

— Maar er zullen wel wakers op die fabriek zijn!

— Het toeval zou ons al heel slecht gezind zijn, als die juist in de omgeving van het deurtje waren! Vooruit, Brand, niet getreuzeld, maar spoedig aan het werk! Om tien uur van avond moet ik in het vertrek van Stanley kunnen zien!

Brand zeide niets meer. De scherpe vouw tusschen de wenkbrouwen van Raffles had hem gezegd, dat de groote avonturier een bepaald plan nastreefde, en het had geen doel, zich daartegen te willen verzetten. Hij ging dus andere kleederen aantrekken, zoodat hij er uitzag als een werkman, trok een pet over zijn hoofd, en ging een klomp zuivere bijenwas halen uit het kleine loodsje in den achtertuin.

Anderhalf uur later keerde hij terug met een uitstekend geslaagden afdruk van het slot, begaf zich naar de werkplaats in een der kelders, zocht uit een grooten voorraad sleutels den geschikte, en begon ijverig te vijlen alleen maar bezielde door den wensch, het werk dat hem door Raffles was opgedragen, zoo goed mogelijk te verrichten. Een half uur later was de sleutel kant en klaar, en Brand wist dat hij minstens evengoed zou passen als het voorwerp dat bij het slot gemaakt was!

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFDSTUK IV.

EEN VERRASSING.

Om negen uur in denzelfden avond bevonden Raffles en Brand zich op weg naar de Haymarket Street. Zij zaten in een der grootste en snelste auto's die Raffles bezat, en die bestuurd werd door Henderson.

In een kleinen, stevigen koffer van varkensleder bevond zich alles wat Raffles meende noodig te hebben voor deze expeditie — die hem veel verder zou brengen, dan hij op dat oogenblik kon vermoeden!

Maar ieder van de mannen had daarenboven een voortreffelijke repeteer-pistool in zijn achterzak! Brand had dit zonderling gevonden, maar Raffles had hem geantwoord, dat men op een ontmoeting met bendeleden gewapend moest zijn.

Het was half tien toen Raffles en Brand uit de auto stapten, en de zijstraat inliepen. Henderson bleef achter met den wagen, want hij had zijn instructies.

Zonder zich in het minst te overhaasten, beiden gekleed, zooals men van een opzichter van een fabriek zou kunnen verwachten, liepen de twee vrienden de zijstraat in, en stonden stil voor het deurtje.

Aan de overzijde waren alle gordijnen reeds neergelaten, en slechts weinig voorbijgangers liepen op het trottoir. Raffles haalde kalm den sleutelbos te voorschijn, en een oogenblik daarna gleed de goed geoliede sleutel in het slot van het deurtje, dat zonder de minste moeite geopend kon worden. Niet zoodra hadden zij het weer achter zich gesloten, of zij wisten ook dadelijk, dat het inderdaad geen toegang gaf tot een der binnenplaatsen, tenminste niet rechtstreeks.

Het bleek de tweede deur te zijn, dan wat niets anders was dan een portiersloge! Het was een soort van aanbouw, leunende tegen den hoogen muur, maar nauwelijks twee meter hoog, zoodat het geen wonder was, dat men het van de straat of niet kon zien.

De tweede deur, eveneens stevig gesloten, gaf toegang tot de binnenplaats. Daarnaast was het venster, van waar de portier de groote inrijpoort in den muur in het oog kon houden. Er hing een zeer groot rek, of liever een bord met pennetjes, en boven ieder pennetje was een nummer geschilderd. Al die pennetjes waren nu volgehangen met de koperen penningen der honderden werklieden. Het bord besloeg bijna den geheelen achtermuur van het vertrek.

Er stond verder een eenvoudige schrijftafel, met netjes gerangschikte formulieren van allerlei aard, dan waren er nog twee stoelen en een kleine, withouten tafel in het midden, een eenvoudige pendellamp kon het vertrek des avonds verlichten.

Maar Raffles liet zijn scherpen blik in het rond gaan, bekeek den muur, en zei toen zacht:

— Het is duidelijk dat dit vertrekje pas zeer onlangs hier tegen den muur is geplakt!

Men heeft zich niet de moeite gegeven, die overtollige deur naar buiten dicht te metselen, die toch feitelijk geen doel meer had, want de portier kan zeer goed met alle andere arbeiders of kort na hen door de groote poort vertrekken!

— Maar dan moet de vrouw immers toch de binnenplaats hebben overgestoken, fluissterde Brand verbaasd.

— Dat heeft zij heel zeker niet gedaan, Brand, zeide Raffles hoofdschuddend. Bedenk dat den geheelen dag door auro's over deze groote plaats rijden, en dat arbeiders ze oversteken in alle richtingen! Het is volmaakt ondenkbaar, dat de vrouw zich aan de nieuwgierige blikken van al die menschen zou blootstellen. Dat zou goed zijn voor een enkelen keer — maar ik zou durven zweren, dat zij bij herhaling van dezen sluipweg gebruik heeft gemaakt! Neen, er moet een andere uitweg uit dit vertrek zijn. Sluit het luik voor het

venster goed ?

— Bijna hermetisch !

— Dat verwachtte ik ook wel ! de portier is stellig een goede vriend van Liza, en heeft voor alles gezorgd ! Dan kunnen zij ons licht niet zien !

Twee zaklampen waren aangeflitst, en bij het licht daarvan konden de twee mannen nu zeer duidelijk het vertrekje opnemen.

Het houten luik voor het eenige venster was zoodanig met een rand molton bespijkerd, dat niet het minste lichtstraaltje van binnen op de binnenplaats kon doordringen.

Geen enkele waker zou dus kunnen nagaan, of er zich daarbinnen iemand bevond of niet, zoodra dat luik gesloten was.

Daar Raffles zeer goed begreep dat hij geen der wanden behoefde te onderzoeken, die immers alle vier in de buitenlucht uitkwamen, en evenmin de zoldering, waarboven zich slechts een laagje grint bevond, zoo wijdde hij onmiddellijk zijn aandacht uitsluitend aan den vloer.

Er lag een klein kleed op den grond, en Raffles trok dit weg, na zich eerst terdege te hebben overtuigd, dat het niet met een der hoeken aan een dun snoer vastzat, dat een alarmsignaal in beweging bracht. Hij herinnerde zich nog maar al te goed dien eenen keer, toen zulk een dun, sterk draadje hem bijna het leven had gekost !

En dadelijk werd het luik juist onder het midden van de kleine tafel zichtbaar. Er zat echter volstrekt geen ring aan, of iets anders om het aan op te lichten, en een koevoet werd zeker ook nooit gebruikt, want de naden waren volmaakt gaaf, dicht aaneensluitend, en vertoonde nergens den beet van zulk een stuk gereedschap.

Het kon dus niet anders of ergens in het vertrek moest zich een toestel bevinden, electrisch of eenvoudig met een hefboom werkend, waardoor dat luik in beweging kon worden gebracht.

Binnen vijf minuten had Raffles het gevonden, en op een tamelijk eigenaardige plaats, namelijk in een goed gesloten kleerenkast, op den bodem daarvan, en verborgen achter den opstaanden rand van de deurpost van de kast.

Het toestel bestond alleen maar uit een plat stuk ijzer, en het werkte al zeer eenvoudig. Door er met de hand op te duwen werkte dat stuk ijzer als een wip en het andere einde trok aan een ijzerdraad, dat onder den vloer doorliep, en een grendel terughaalde, die het luik gesloten hield.

Een heel nuchtere, gewone, spiraalveer uit een sofa of een ouderwetsche matras kwam dan in werking, en deed het luik ongeveer een handbreed opveeren, zoodat men het verder al heel gemakkelijk met de hand kon oplichten. Moest het gesloten worden, dan duwde men het met den voet omlaag, trok er even de zware tafel op, en liet het ijzer in de kleerenkast weer in zijn oorspronkelijken stand terugspringen, zoodat de grendel in de sponning getrokken werd.

— Heel handig, heel eenvoudig, — en afdoende, tenminste voor lieden die niet zoo nieuwsgierig zijn als wij ! zeide Raffles, het luik openend. Er valt niet aan te twifelen, Brand, of dit luik is niets anders geweest dan de afdekking van een keldertrap, die op de binnenplaats uitkwam, lang voor dit portiershuisje werd neergezet. Er zijn toen zeker planken overheen gespijkerd, maar de looze portier — of iemand die hem aanwijzingen gaf, dat laat ik in het midden, heeft ze vlak boven het vierkante gat uitgezaagd, scharnieren bevestigd, het eenvoudige sluittoestelletje aangebracht, en toen had hij een zeer mooi luik gemaakt ! De vaten konden vroeger uit de kelders langs die trap naar boven worden getrokken. Je ziet dat het geen echte trap is, maar veeleer een soort van glijbaan, waarlangs men de vaten met touwen naar boven trok ! Die methode is nogal bewerkelijk, en tegenwoordig geschiedt dat alles heel wat vlugger en ook veiliger met electrische liften ! Nu, wij zullen eens zien waarheen die glijbaan ons voert ! Je ziet dat er plankjes tusschen zijn aangebracht, zoodat er als het ware een trap met een zeer flauwe helling gevormd wordt ! Naar beneden, Brand !

— Maar weet je zeker dat wij dezen nacht niet kunnen worden overvallen ?

— Integendeel, daar weet ik niets van ! antwoordde Raffles schouderophalend. Juist met het oog op die onzekerheid hebben wij onze brownings bij ons gestoken ! En ik zal er van gebruik maken ook, want wij hebben met gevaarlijke schurken te doen, moet ik vreezen !

De afdaling begon, bij het licht van de twee lampen. Daar beneden rook het nog altijd een weinig zuur, ofschoon dit deel van de kelders der brouwerij sedert langen tijd niet meer werd gebruikt.

Het onderende van de glijbaan mondde uit in een zeer grooten kelder, waarvan het dak gedragen werd door stevig gemetselde togen en pilaren.

Hier en daar lag nog een oud vat, nu een

zonder bodem, dan weer met gebarsten duigen.

De weg wees zich als het ware van zelf aan, maar zelfs al zou dat niet het geval zijn geweest, dan zouden de druppels gestold kaarsvet op den grond den beiden indringers duidelijk den weg hebben gewezen!

Zij liepen voorzichtig door de breede, overwelfde gang, die tegenover de glijbaan begon, en die zeker wel drie meters breed was.

— Ik heb nu het stellige gevoel dat wij dwars onder de straat doorgaan, en als we nog veertig stappen hebben kunnen doen, dan zijn we al bijna onder het huis van Stanley!

— Ik ben alleen maar benieuwd hoe we hier weer uit zullen komen, zeide Brand zijn lantaren boven zijn hoofd houdend, en kijkend naar het gewelf, dat hier en daar met nieuwe metselsteenen hersteld was, waarschijnlijk door een vakman, want de voegen waren keurig bijgewerkt, en glad gemaakt.

— Die Lama, wie het dan ook zijn mag, schijnt over een heel leger van vaklieden te beschikken! zeide hij op zachten toon. Maar zie eens — ik geloof dat daar onze tocht al zal eindigen!

Het licht van de twee krachtige zaklampen weerkaatste inderdaad in het blanke ijzer van een stevige deur, die het einde van de breede gang bleek te vormen. Bij den eersten blik zagen de twee mannen dat die deur nog bijna splinternieuw was, want het zware, ijzeren beslag van de hengsels blonk nog als zilver, en dat zou zeker niet lang meer zoo blijven, want de vocht hier zou alles binnen enkele maanden met een laag roest hebben overdekt.

De draaiende deelen echter bleken met een dikke laag wagensmeer te zijn ingevet. Raffles bekeek het slot eens, en zeide luchthartig:

— Nu, heel moeilijk maken zij het ons niet! De deur heeft geen grendels, hetgeen ook heel natuurlijk is, want zij moet van weerskanten gemakkelijk te openen zijn. Er is niets dan een slot, dat ook aan twee kanten gebruikt kan worden, juist als een woningdeur. En het is een slot voor een heel gewonen, ouderwetschen, ijzeren sleutel! Licht mij eens bij, Brand, dan zullen wij deze onnoozele hinderpaal spoedig achter den rug hebben!

— Geen elektrische stroom op het ijzerwerk?

— Neen, nog niet! Misschien was de Lama wel voornemens, dat later aan te brengen.

Raffles toog aan het werk, en voor de zoveelste maal keek Brand zwijgend toe bij het haastige, luchtige spel van de blanke, slanke, en toch zoo gespierde vingers die de fijne instrumentjes hanteerden alsof Raffles zelf een

geneesheer was, een kundig chirurgijn, en die deur een patient, die geopereerd moest worden.

Geraas werd er bijna niet bij gemaakt, niet meer tenminste dan een zacht windje veroorzaakt, dat een paar dorre bladeren doet op-dwarrelen.

En nu was de deur open, en Brand keek nieuwsgierig in een vrij grooten kelder, ongebruikt naar het scheen, en waarin zich niets anders bevond dan een oud, vermolmd wijnrek.

En het overige bleek nu kinderspel te zijn! In een hoek stond een trapleer van acht treden, onder een luik, dat heel gemakkelijk te openen viel. Het bleek toegang te geven tot een onge-meubelde, buitengewoon stoffige, en verwaarloosde kamer, waar de muizen vrij spel hadden. Er was een enkel, klein raam, hoog boven den grond, en met tralies, vuistdik afgesloten. De eenige deur in dit vertrek gaf toegang tot een zeer oude wenteltrap, die boven uitkwam in een stikdonkere, smalle gang.

Hier gekomen bleef Raffles staan, tikte veelbeteekenend op den zijmuur, en luisterde:

— Nu zijn wij aan de achterzijde van het groote ruitportret! Ik moet zeggen dat het verbazend handig is gedacht. Wij zijn nu langs denzelfden weg gekomen, dien Liza Fraser heeft gevolgd! En nu is het zaak, voorzichtig te zijn, en onze aanwezigheid niet te verraden! Doof je lantaren — de mijne is voldoende!

Bij het licht van zijn lamp zocht Raffles naar de kleine verhevenheid die, als men er op drukte, de schilderijdeur geruischloos om haar hengsels deed draaien.

Vol verbazing zag Brand toe, in de vaste overtuiging, dat de romantiek in de misdaad toch nog lang niet verdwenen was!

Hij keek even rond in de kale kamer, en toen gaf Raffles hem een wenk, dat hij moest blijven waar hij was.

Hij zelf sloop als een kat op den tegenoverliggenden wand toe, en zijn blik zocht de klep, even boven den grond, waardoor men in het binnenste van den divan kon komen.

Toen doofde hij op zijn beurt zijn lamp, na Brand nog eens te hebben toegeknikt, en op den tast trok hij de klep naar zich toe, en bukte zich, om door de opening in het groote meubel te glijden.

Met eenige moeite weerhield hij een kreet van verwondering!

Zijn handen en zijn voeten hadden iets weeks ontmoet, en zijn oor ving zeer duidelijk een met moeite onderdrukten, kernachtigen vloek op, zoodat hij aan een spooksel of aan verbeelding van zijn kant niet behoefde te gelooven!

— Neem mij niet kwalijk, fluisterde hij zeer zacht, zijn browning trekkend. Ik merk, dat deze plaats reeds bezet is! Maat in dit geval moet ge mij veroorloven, mij wat nauwkeuriger te overtuigen van den staat van zaken! Ik zou graag Uw gezicht eens willen zien!

Het schepsel, wat het dan ook wezen mocht, daarbinnen in de sofa, scheen oogenblikkelijk aanstalten te willen maken om zich te verzetten, maar het voelde blijkbaar den druk van

een hard, koud voorwerp ergens tusschen zijne ribben, het moest daar de beteekenis van kennen, want het liet zich gewillig uit zijn schuilplaats trekken.

Brand, die een zwak gerucht had meenen te hooren, had zijn zaklamp weer aangeknipt. Het schijnsel verlichtte de kamer, en het verlichtte ook het bleeke, onnoozele, verschrikte gezicht van Webster, de bediende van Jeffrie Stanley!

Wilt gij een tijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

HOOFDSTUK V.

NAAR PARIJS.

Raffles had zijn leven van avontuur te lang gevoerd, om zich nog ergens over te kunnen verbazen, en het leven had voor hem geen geheimen meer, geen hartstocht, geen menschelijke ondeugd was onopgemerkt aan hem voorbijgegaan, maar ditmaal was de verrassing toch wel zoo groot, dat hij een uitroep van ongeloof slechts met moeite kon weerhouden.

— Het schijnt dat men hier zijn meester bespionneert? vroeg hij fluisterend, zijn browning weer opstekend.

— En het schijnt dat men hier inbreekt? kwam Webster op onbeschaamden toon. Mag ik weten hoe gij hier gekomen zijt, en wat Uw plannen zijn?

— Wel, voor een deel waren mijn plannen nauwkeurig dezelfde als die gij schijnt te hebben gekoesterd! antwoordde Raffles luchtig. Ik wilde eens zien wat mijnheer Stanley om dezen tijd van den avond uitvoerde!

En toen viel een stilte in de kamer. Geen van die drie mannen, zelfs Raffles niet, of deze plotseling ingetreden toestand had eenige verwarring in zijn denken aangebracht. Maar Webster scheen er toch het ergst aan toe te zijn, naar zijn bleek gezicht te oordeelen. Bij Raffles kwam er nog wat toorn op zich zelf bij, omdat hij zich met den besten wil van de

wereld niet kon voorstellen, wat die bediende met zijn onnoozel gezicht daar eigenlijk te zoeken had. Ja, hoe had de man die schuilplaats eigenlijk ontdekt? Kende hij dan den sluipgang, het portret, den uitgang door de brouwerij? Had hij misschien zoeven voor het eerst dat zonderlinge, holle meubel ontdekt, en er gebruik van gemaakt om zich te verschuilen? Maar waarom? Wat vielen er voor geheimen te bespieden in dit huis, in de kamer met het Japansche schut?

Hij keek den bediende doorborend aan, en trachtte iets te lezen op dat onbeduidende gezicht, in die fletse, waterblauwe oogen. Maar hij had evengoed kunnen trachten, iets te lezen van een onbedrukte bladzijde!

Wat Brand aangaat, deze begreep van het geheele voorval minder dan niets, hij wist zelfs niet eens wie die man was, daar hij hem nooit gezien had. Uit de woorden van Raffles echter begreep hij wel, dat hij hier een bediende, een huisknecht van Stanley voor zich had.

Eindelijk begon Raffles, nog altijd zeer zacht pratend:

— Wij moeten eens tot een vergelijk zien te komen, vriend. Waarom bespionneer je je meester?

— Wat gaat U dat aan? vroeg Webster norsch. Laten we zeggen, omdat ik daar het recht toe heb!

— Het recht? herhaalde Raffles langzaam, een stap terug tredend.

— Het volste recht! Hier is mijn aanstelling!

Hij had snel de hand in zijn borstzak gestoken, en haalde er een van die tamelijk groote, zilveren penningen uit, zooals in Londen de politiebeamten bij zich dragen, die men daar detectives, en in andere landen rechercheurs noemt.

Hij duwde Raffles het voorwerp onder zijn neus, die het in de grootste verbazing bekeek. Raffles bezat zelf zulk een penning, en hij zag met den eersten blik dat deze volmaakt echt was, aan zekere kleinigheden, die bijna onmogelijk zijn na te maken.

— Een politieman! fluisterde hij, Webster met groote oogen aanziende. Nu, als Scotland Yard ooit iemand heeft uitgekozen, volmaakt geschikt voor zijn taak, dan zijt gij het wel, want ik wil U volstrekt niet beleedigen, maar ik heb nog zelden een menschelijk gelaat gezien, waarop de brutaalste domheid zoo rijpelijk en overvloedig lag uitgespreid! Is dat Uw eigen gezicht, of is het een masker? Ik moet bijna gelooven dat het dit laatste is, want ik zie nu een schittering van boosheid en ten onrechte gekwetste ijdelheid in Uw oogen, die mij toont, dat gij er ook nog wel anders kunt uitzien dan als een goedmoedig, niet al te snuggeren rentenier! Wel, en mag men weten, waartoe die spionage diende?

Webster keek langzaam van Raffles naar Brand, beet zich op de lippen, trok zijn wenkbrauwen samen, of liever den onderkant van zijn voorhoofd, waar die hadden behooren te zitten, en zag er uit, alsof hij het liefst had willen stampvoeten.

Toen gromde hij:

— U vraagt maar, mijnheer, en ik geloof veeleer, dat het aan mij is om te vragen! U komt hier binnendringen, en houdt mij terug van een zeer noodzakelijk werk! U dreigt het resultaat te bederven van een half jaar ingespannen arbeid, die niet van de vroolijkste was, dat kan ik U wel zeggen! Maar als gij het dan volstrekt wilt weten:

— Ik was daar in die schuilplaats, die ik zooeven pas heb ontdekt, in de hoop, eindelijk bewijzen te vinden voor mijn stelling, dat de Groote Lama en Jeffrie Stanley een en dezelfde persoon zijn! En ik weet zeker dat ik zou

zijn geslaagd, zonder Uw vervloekte, ontijdige tusschenkomst!

Raffles schudde langzaam het hoofd, liet een zacht lachje hooren, en zeide:

— Die bewijzen zoudt gij niet hebben gevonden, want zij zijn er niet! Het verwondert me, dat ge dat nog niet hebt begrepen! Stanley en de Lama zijn twee volmaakt verschillende personen, die alleen sprekend op elkander gelijken. En dat moet wel zoo zijn, want Stanley was den geheelen avond op zijn Club, terwijl de Lama op roof uit was!

Het gelaat van Webster werd vuurrood, en het viel moeilijk uit te maken, of het van woede was, dan van schaamte. Maar zijn oogen waren heelemaal niet flets meer, toen hij met een kwaadaardig grijnslachje siste:

— U schijnt een verbazend diepgaande kennis te hebben van sommige zaken, die ik het geheim van Scotland Yard waande! Dat is heel merkwaardig. Welzoo, een dubbelganger dus! Dat is ook de opvatting van mijn chef!

— Dan is de opvatting van mijnheer Conrad Birdman de goede! zeide Raffles langs zijn neus weg.

— Het is mogelijk, het is best mogelijk! hernam Webster, en nu zag hij er werkelijk uit, alsof hij woedend zou gaan stampvoeten. Maar intusschen verlies ik hier een kostbaren tijd, en is die rekel misschien al weg!

— Was hij van plan, op reis te gaan? vroeg Raffles snel.

— Naar Parijs! Hij had mij bevel gegeven, zijn koffer te pakken. Maar het heette dat hij naar een Engelsche badplaats zou gaan! Ja, hij is een slimme duivel, maar hij heeft een groot gebrek — hij spreekt wel eens in zich zelf, en ik hoorde hem hardop in zijn spoorboekje de aansluitingen in Frankrijk en de groote steden voor Parijs opnoemen! En zeg mij nu eindelijk, wat gij hier komt doen, en wat gij zijt, of ik maak alarm, ik laat jullie arresteeren, al zou ik daar mijn eigen plannen mee in duigen gooien!

Raffles keek hem glimlachend en hoofdschuddend aan, en zei half spottend:

— Gij weet zeer wel dat deze bedreiging volmaakt doelloos is! Er zijn geen agenten in de buurt, en waartoe ook? Hebt gij soms vooruit kunnen weten wat er hier vannacht zou gebeuren! Mijnheer Webster, U is hier heelemaal alleen en om Uw bedreiging laat ik wat! Charles, houdt hem in bedwang met je revolver, dan zal ik eens trachten, iets op te vangen. Misschien is onze man nog niet vertrokken!

En terwijl Brand haastig zijn browning trok, en dicht bij Webster kwam staan, sloop Raffles naar de klep, in den wand, tilde ze weer op, kroop in den divan van den anderen kant en verdween zoo uit het oog.

Hij bleef wel tien minuten weg, en Brand vond het zeer onaangename minuten, want Webster zag er heelemaal niet meer uit als een lam, maar veeleer als een woedende tijger, die ieder oogenblik zijn sprong kon nemen.

Toen Raffles eindelijk terugkeerde, op dezelfde wijze als hij gegaan was, vertoonde zijn gelaat een eigenaardige uitdrukking, die Brand veel te denken gaf.

Hij kwam regelrecht op Webster toe, en zeide, luider dan zooeven :

— Hij is vertrokken ! Waarom werd deze man eigenlijk verdacht ?

— Dat gaat U geen steek aan, mijnheer ! schreeuwde Webster woedend. Ik ben U geen verklaring verschuldigd ! Loop naar den duivel, en laat mij nu met rust, want gij hebt mijn geheele plan bedorven, nu is hij vertrokken ! Maar zeg mij nog eerst dit : Is hij naar Parijs ?

— Hij is naar Parijs !

— Waar stapt hij af ?

— Pardon — maar dat weet ik zelf niet ! En als ik het wist, zou ik het waarschijnlijk niet zeggen ! Maar hij gaat er heen om cocaine te smokkelen — bestemd voor Londen ! Een waarde van een paar millioen francs, mijn waarde heer !

Webster werd opnieuw vuurrood, en nu stampvoette hij werkelijk, en dat scheen hem op te luchten. Hij was een geheel ander mensch geworden, naar het scheen.

— Dan heb ik dus toch gelijk gehad, en mijn verdenking was gegrond, en ik blijf er bij, mijnheer de bemoeial, dat Stanley de Lama is ! En wij zullen eens zien wie gelijk krijgt, Birdman of ! Doe die vervloekte revolver weg, jongeman, waarmee je mij al een kwartier lang sart ! Zie je mij voor een schietschijf aan, of denk je soms dat ik van kriebelen houd ? En onthoudt dit goed — jullie hebben nu de overhand, maar ik zal me jullie gezichten weten te herinneren, als de schaal weer ten mijnen gunste overslaat ! Nog een vraag — hoe weet gij dat alles, ik bedoel, wat gij zooeven over zijn Parijsche reis hebt gezegd ?

— Hij sprak er over tegen een vrouw !

— Een vrouw ? vroeg Webster, bijna stikkend van verbazing. Ik heb vandaag volstrekt geen vrouw binnengelaten !

— Zij is ook niet door de voordeur gekomen, maar langs denzelfden weg, dien wij zijn ge-

gaan ! antwoordde Raffles rustig. Het is eigenlijk toeval dat zij ons niet tegen het lijf is gelopen !

— Hoe zag ze eruit ? vroeg Webster, nu weer bleeker dan een lijk.

— Een beschrijving zou te lang duren, maar zij heet Liza Fraser !

Webster keek Raffles een oogenblik aan, alsof hij hem wilde vermoorden, en toen stormde hij op den muur toe, en perste zijn vrij zwaar lichaam niet zonder eenige moeite door de klep, en dat was voorloopig het laatste, wat Raffles en Brand van den waardigen politie-beambte te zien kregen, die op zulk een voortreffelijke wijze een half jaar lang de rol van den onnoozelen huisknecht had bespeeld, ten einde van nabij een man te kunnen bespionneeren, dien hij voor een zeer groot misdadiger hield.

Ook de twee vrienden lieten geen tijd verloren gaan. Daar zij wisten dat dit de snelste weg was om buiten te komen, kropen zij op hun beurt na elkaar door de smalle opening in den wand, en zij vonden, zooals zij wel dachten het vertrek van Stanley verlaten.

Juist toen Raffles de kamerdeur opende, hoorde hij de huisdeur met een harden slag sluiten. Dat was waarschijnlijk mijnheer Webster, die aldus uiting gaf aan zijn woede, omdat hij het wild niet in het oog had weten te houden.

De twee mannen liepen hard op hun beurt de trap af, in het nu geheel verlaten huis, maar toen zij de straat bereikten, was er van Webster en evenmin van Stanley en de vrouw nog iets te zien.

— Nu, het heeft niets te beteekenen, zeide Raffles bedaard. Hij zal mij niet zoo spoedig meer ontsnappen.

— Maar wat is er in 's hemelsnaam gaande ? zeide Brand op een toon van wanhoop. Weet je zeker, dat Liza bij hem was ?

— Mijn waarde — ik heb haar gezien en gehoord !

— Maar als zij het was — dan moet Webster gelijk hebben, dan is Stanley de Lama !

Maar -Raffles fronsde ongeduldig de wenkbrauwen en zei :

— Praat geen onzin, Brand ! Webster kan zoiets denken, maar wij in geen geval, want wij hebben den Lama aan het werk gezien, wij waren in zijn macht, op denzelfden avond toen de leden van de Billiken Club Stanley in hun midden hadden. Er zijn twee mannen, dat staat als een paal boven water, en ik begrijp niet hoe je zoiets hebt kunnen vergeten !

Brand kleurde, en stotterde :

— Het komt misschien door de opwindung. Je hebt natuurlijk volmaakt gelijk. Het moet een dubbelganger zijn. Maar hoe verklaar je dan dat bezoek van de vrouw ?

— Ik erken dat dit vreemd genoeg is — maar wij kunnen voorloopig aannemen, dat Liza uitstekend op de hoogte is van de vervanging van den Lama door Stanley — maar dat die zelf volstrekt niet op de hoogte is van het bestaan van een dubbelganger !

— Maar intusschen is hij dan toch maar een schurk, een cocainismokkelaar !

— Dat is een tweede zaak, Brand, en om die tot klaarheid te brengen, gaan wij naar Parijs ! De vliegmaschine is immers in orde ?

— Zij staat in de loods te Croydon !

— Mooi zoo ! dan hebben wij een voorsprong van eenige uren ! Het is een geluk dat Stanley zijn brooze bestaan niet durft toevertrouwen aan een vliegmaschine, zooals de vrouw hem spottend verweet.

— Waarom gaat die eigenlijk mee ?

— Het is mij onbekend. Maar waarschijnlijk om een aandeel in de winst voor zich op te vorderen ! Maar dat is zeker, dat zij niet voor Stanley is, dat zij is voor den Lama ! En nu wat voortgemaakt ! Zij reizen met den nachttrein naar Dover, en als Webster heeft voortgemaakt, dan heeft hij dien trein ook nog wel kunnen halen. In de auto zal ik je de rest wel vertellen !

Onder het haastig en gedempt spreken waren zij vlug voortgestapt, totdat zij in de verte de groote wagen zagen, met Henderson achter het stuurwiel.

Een kort, scherp gefluit van Raffles deed hem onmiddellijk in actie komen. De auto kwam aanrijden, zwenkte tot voor het trottoir, en alvorens in te stappen, zeide Raffles kortaf :

— Eerst naar het huis in de Victoria Street en dan naar het vliegveld van Croydon, James !

De reus tikte eenvoudig aan zijn pet, en de snelle rit begon. Zoodra de wagen zich in beweging had gesteld, vroeg Brand ;

— Is het waar dat je niet weet waar hij zijn intrek neemt ?

— Dat is waar. Ik weet het inderdaad niet. Maar het heeft niet veel te beduiden, omdat wij hem aan het Gare Saint Lazare kunnen opvangen !

— Heb je kunnen hooren wat de vrouw zeide ?

— Helaas niet ! Maar dat zij met hem mede gaat, staat vast !

Brand schudde het hoofd en mompelde :

— Het is mij volkomen onbegrijpelijk !

— Ik daarentegen geloof dat ik eenig licht begin te zien, zeide Raffles glimlachend. Het staat dunkt mij vast, dat de Lama, hoe zijn ware naam dan ook mag zijn, zich bedient van dien Stanley, wiens verbluffende gelijkenis hij te kwader ure ontdekt heeft, en zonder dat deze er eenig vermoeden van heeft, om zich een alibi te verschaffen ! Vroeg of laat moet de politie echter, tenminste als zij niet uit domkoppen bestaat, wel tot de ontdekking komen, dat hier sprake is van een persoonsver-dubbeling ! Ditmaal echter kan ik haar ver-geven, dat zij misgreep, en niet geloofde aan een dubbelganger, omdat ik de eenige was, die haar in kennis stelde met het uiterlijk van den Lama !

— Dat is zoo, zeide Brand levendig. Op Scotland Yard heeft men zeer wel kunnen gelooven aan een slimheid van John Raffles om haar op een dwaalspoor te brengen. Ik heb je echter nog meer te vragen. Hoe kan een man als Stanley lid worden van een deftige Club als de Billiken ?

— Wist jij voor vanavond dat Stanley een smokkelaar van verdoovende middelen is ? vroeg Raffles kalm.

— Dat is zoo, moest Brand bekennen. En daar hij eer rijk is, en de contributie van tweehonderd pond per jaar gemakkelijk kan betalen, heeft men hem zeker aangenomen. En Webster was al aardig op weg, om zijn identiteit te doorgronden !

— Webster was daarentegen op een geheel verkeerd spoor ! zeide Raffles hoofdschuddend. De man is slim en doortastend genoeg, maar hij heeft al dien tijd geloofd, dat hij in het huis van den Lama vertoefde — het waren immers zijn eigen woorden ! Hij zal wel woedend zijn, omdat wij nu zijn spel bedorven hebben !

— Zou hij werkelijk naar Parijs gaan ?

— Daar kun je staat op maken ! En het zal mij niet verwonderen, als ook hij een vliegmaschine neemt — tenminste als er op dit oogenblik een te krijgen is.

Geruimen tijd bleef het hierop stil, totdat Brand nog vroeg, even voor de auto de Victoria Street inzwenkte :

— Zou Stanley nauwkeurig op de hoogte zijn van de antecedenten van die vrouw ?

— Zeer nauwkeurig, Brand — op een enkele kleinigheid na ! En dat is, dat hij heel zeker niet weet, dat zij de minnares is van dien gevaarlijken schavuit, die zijn dubbelganger is ! Daarop draait juist het heele systeem !

— Welk systeem ? vroeg Brand verbaasd.

— Nu, laten we zeggen — voorloopig het

smokkelsysteem! Wij zullen het te Parijs wel zien, want hier zijn wij er! Laten wij voortmaken, Brand, want heel veel tijd is er niet te verliezen!

De auto stond stil in een donkere, volmaakt verlaten zijstraat. De twee mannen stapten haastig uit, en waren het volgende oogenblik verdwenen door een lage, groengeverfde tuindeur. Dat was de tweede, goed verborgen toegang tot het hoekhuis, waarvan Raffles reeds zooveel nut had gehad bij dergelijke gelegenheden.

Ongeveer een kwartier later kwamen zij weer terug, en nu droegen zij ieder een vrij groot valies, dat tamelijk zwaar scheen te zijn.

Het bevatte een aantal kleedingstukken en toiletartikelen — maar dat van Raffles had

bovendien een dubbelen wand, volmaakt onvindbaar, tenzij men het heele valies aan reepen zou snijden, en in die schuilplaats bevonden zich weinige maar uitmuntende werktuigen, die hij te Parijs onmogelijk zou kunnen krijgen, en die hem, naar hij meende, van pas zouden kunnen komen. Het vinden daarvan echter zou zeker een zonderlingen indruk maken op de Fransche douaniers van het vliegveld, als zij tegelijkertijd de pas ten name van Lord William Aberdeen onder het oog kregen!

Maar Raffles rekende er op, dat geen van die brave beampten het zelfs maar in zijn hoofd zou krijgen, den schatrijken, Londenschen zonderling met zijn adellijken naam te verdenken van den invoer van geperfectioneerde in- en uitbrekerswerktuigen!

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman: „de Dubec-sigaret”!

HOOFDSTUK VI.

DE MAN IN DE TAXI.

De rit ging verder, Londen uit, en Zuidwestwaarts, naar het groote vliegveld van Croydon. Het liep na middernacht, toen de auto stil stond voor het groote hek. De portier opende het, op vertoon van een kaart met portret ten name van Lord William Aberdeen, en de auto reed naar de garage, waar hij gestald werd.

Tien minuten later was de vliegmaschine van Zijne Lordschap startklaar. Het was ditmaal niet de Duivel der Lucht, het wonderbaarlijk snelle toestel, maar een eenvoudige, hoewel toch nog zeer snelle fokker, plaats biedend voor zes personen, met inbegrip van den bestuurder. De machine, voorzien van een enkelen motor en een webladige schroef, kon een kruissnelheid ontwikkelen van ruim 180 K.M., en dat was voor het doel van Raffles meer dan voldoende. Het was zaak, ditmaal door niets de aandacht te trekken, en zoowel op Croydon als Le Bourget kende men den Fokker van Lord William Aberdeen zeer goed, en wist men dat hij bij voorkeur des nachts reisde.

Alles ging snel in zijn werk, een paar mecaniciens hielpen bij het vullen der tanks, en het was nog geen half een toen de fraaie Fokker zich losmaakte van den grond, en zich verhief in de met sterren bezaaide lucht.

Henderson bestuurde de machine. Raffles had hem last gegeven, zooveel mogelijk de route te volgen, die de gewone verkeersmachines dagin daguit plegen te nemen.

De overtocht duurde slechts zeer kort, en de machine vloog nauwelijks een kwartier boven water.

Raffles had te Caillais kunnen dalen, dat een klein landingsterrein bezit, maar hij liet Henderson onmiddellijk doorvliegen, en pas boven Le Bourget nijdde de Fokker zich weer naar den bodem, de landingslichten begonnen hun wit schijnsel over het groote grasveld uit te gieten, zoodra de nadering van de machine was gehoord, en luchtig, vol gratie streek de fokker neer, liep een zestigtal meters uit, en stond stil.

Een paar slaperige douanebeambten kwamen aanslenteren, lieten de beide valiezen openen, bekeken de passen, en aanvaardden met een

glimlach hoewel verstuolen het halve pond, dat Raffles onder hen verdeelde. De machine werd opgeborgen en de drie mannen konden het terrein verlaten.

Er zijn daar altijd wel taxi's, zelfs in het holste van den nacht, en het drietal kon dus onmiddellijk naar Parijs rijden.

Maar zoodra zij door de Porte de Versailles binnen waren gereden, en nu zeker konden zijn, dat zij voorloopig niet zouden worden lastig gevallen, deed Raffles de taxi stilhouden, gaf Henderson een wenk, stapte met hem uit, en fluisterde gedurende vijf minuten met hem op behoorlijken afstand van de auto.

Hij keerde alleen terug, terwijl Henderson zich verwijderde, en zeide kortaf tot den chauffeur:

— Naar het hotel Saint Augustin, in de Rue de la Pépinière!

De chauffeur krabde zich eens achter het oor en trok een zuur gezicht, want men verzocht hem, bijna heel Parijs dwars door te steken, maar Raffles duwde hem een geldstuk in de handen, en zei:

— Het wordt verdubbeld als je vlug rijdt!

Daarop klapte het portier dicht, de chauffeur reed, en hij reed inderdaad zeer vlug!

Raffles wierp een blik op zijn horloge, en zeide tevreden:

— Nog twee uren voor de nachttrein uit Callais aankomt! Een uur voor den rit met de auto — wij komen dus stellig bijtijds!

— Waarom stuurde je Henderson weg?

— Omdat die bij deze gelegenheid door zijn afmetingen al te zeer in het oog zou loopen! Wij moeten uiterst voorzichtig zijn!

— Maar Stanley heeft hem toch nog nooit gezien?

— Stanley niet, maar Liza Fraser wel! En — nog iemand anders! Hij gaat nu naar ons huis in Vaugirard, en wacht daar nadere instructies af. En ik nam hem wat ver mee, omdat het mij is gebleken, dat Franschen van een jaar of veertig, die in den oorlog zijn geweest, wel eens wat al te goed Engelsch kunnen verstaan, zelfs al zijn zij maar chauffeurs!

Voorzichtigheid is ditmaal meer dan ooit geboden!

— Hoe denk je eigenlijk tegenover Stanley te handelen? Wil je hem aanstonds laten arresteren?

— Lieve hemel neen, Brand! riep Raffles in komischen schrik. Wie zou nu de kip slachten, die de gouden eieren legt? Alle overhaast schaad, en onze vriend moet eerst geplukt worden, maar niet geslacht! Hij heeft natuurlijk een zeer groote som gelds bij zich!

— Waarom geloof je dat?

— Ik geloof het niet alleen, maar ik weet het zeker. De leveranciers van cocaine, opium, en andere bedwelmende middelen laten zich steeds contant betalen. Dat is een gebruik, waarvan zij nooit afwijken. Het zal dus zaak zijn, onzen Stanley goed in het oog te houden — en vooral Liza!

— Ik begrijp nog altijd niet wat zij er mee te maken heeft! Zou het mogelijk zijn, dat zij als tusschenpersoon optreedt, en hem met de leveranciers in verbinding stelt?

— Dat is zelfs waarschijnlijk — het is tenminste een onderdeel van haar plan, denk ik! zeide Raffles glimlachend.

— Waarom logeeren wij in een klein straatje als de Rue de la Pépinière?

— Omdat dit voor ons veel veiliger is! Wij bergen voorloopig Lord Aberdeen weer op, en worden heel eenvoudige, Londensche handelsreizigers! En wees nu stil, want ik heb nog geen voldoende gelegenheid gehad, over mijn veldtochtplan na te denken!

Het zwijgen duurde zeker wel een half uur, en nu en dan keek Brand naar het strakke gelaat van Raffles, die bijna onbeweeglijk in zijn hoekje zat, de oogen half dicht geknepen en met een diepe rimpel tusschen de wenkbrauwen.

Het was alsof hij sliep, maar Brand wist maar al te goed, dat er acht r dat hooge, gladde voorhoofd een geheele abriek van gedachten met razende snelheid werkte.

Raffles kwam juist uit zijn hoek overeind schieten, met een lach van voldoening, toen de taxi stil hield voor een eenvoudig hotel in de Rue de la Pépinière.

Raffles en Brand stapten uit, en zonden den chauffeur met een goede fooi weg.

De eigenaar van het hotel ontving hen persoonlijk, en verbaasde zich volstrekt niet over het nette uiterlijk van de twee zoogenaamde handelsreizigers. Een Engelschman was altijd netjes, meende hij, en een Engelsch handelsreiziger moet dus keurig in het quadrat zijn,

terwille van zijn klanten ook al laten zijn geldmiddelen meestal niet toe, in een duur hotel te logeeren. De twee vrienden kregen een goede kamer op de derde verdieping, schuin uitzien op het Gare Saint Lazare, waarvan de sombere grijze massa en de hooge toegangstrappen schel beschenen werden door de booglampen op het kleine plein ervoor.

Raffles wreef zich in de handen en zeide, zoodra zij hun valiezen hadden opgeborgen, waaruit Raffles echter eerst de fijne instrumenten had genomen:

— Nog een half uur. Wij kunnen ons gelukkig prijzen met deze kamer, want van ons venster uit kunnen wij iedereen goed waarnemen, die het station verlaat!

— Maar je zult hem niet spoedig genoeg herkennen, in de volte!

— Voor volte vrees ik niet! Er komen met dien nachttrein altijd maar heel weinig passagiers uit die richting. Bovendien zal Henderson goed opletten!

— Henderson? vroeg Brand verwonderd.

— Ja! Zoodra wij hier waren, heb ik hem in de vestibule getelefoneerd. Hij zal met een zeer snellen wagen komen opdagen. Ik heb hem gezegd dat hij uit de kast met de vermommingen een zwarte ringbaard moest nemen. Hij zal wachten op den hoek van deze straat en de Rue de Budapest.

— Heeft hij een taxi?

— Neen, ik heb hem gezegd, juist een wagen te huren, die volstrekt niet op een taxi geleek, zoodat hij niet het gevaar loopt, dat een late voorbijganger van zijn diensten gebruik wil maken.

— Maar als wij hier blijven zitten, dan zal Stanley ons ontgaan, want wij zullen niet vlug genoeg beneden zijn, om hem te kunnen volgen, als hij een auto heeft!

— Daarin heb je gelijk, en ik denk dan ook niet dat wij hier op den loer zullen blijven zitten. De afstand is echter groot genoeg, zooals je ziet!

Raffles knipte het licht uit, deed het gordijn voor het eenige raam een paar centimeters open kieren, nam een nachtkijker, ging op een stoel zitten, en beschouwde toen met groote aandacht het geheele voorplein, en de omgeving daarvan.

Tenslotte hield hij het instrument strak gericht op een auto, die een weinig terzijde van het plein stond, en die niet behoorde tot het halve dozijn taxi's, dat op de standplaats naast het trottoir was gerangschikt, en waarvan de chauffeurs, in afwachting van den nachttrein

uit het Noorden, luïdruchtig met elkander stonden te schertsen.

Toen Raffles wel bijna vijf minuten onbeweeglijk had zitten turen in de geheel donkere kamer, steeds met den kijker voor de oogen, vroeg Brand onwillekeurig zacht pratend :

— Waar kijk je toch zoo naar, wat is er aan die auto daarginds te zien ?

— Aan de auto zelf heel weinig, Brand, want het is maar een heel gewone taxi, maar des te meer aan de persoon die er in zit ! Hij schijnt, even als wij, te wachten ! Telkens raadpleegt hij zijn horloge, of vergelijkt het met de helder verlichte klok in den voorgevel van het stationsgebouw. Als hij zich vooroverbuigt, is zijn gelaat telkens heel even te zien ! Hier heb je den kijker, mijn waarde. Zie eens wat jij er van kunt maken !

Brand nam den kijker over, bracht hem voor zijn oogen, en tuurde naar de taxi.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur, die met gekruiste armen en diep in het voorhoofd getrokken pet rustig scheen te sluimeren.

In het eerst kon hij maar heel weinig van den passagier onderscheiden, want de wagen stond in de schaduw, maar plotseling kwam de man vooroverleunen, om uit het portier te kunnen zien, en nu zag Brand zijn gelaat van terzijde.

— Ik ken hem niet — een man met een baard, zeide hij. Waarom stel je zooveel belang in hem ?

— Omdat ik geloof dat die baard valsch is Brand ! Precies zoo valsch als de baard, dien onze vriend James op dit oogenblik moet dragen ! Maar ik geloof dat het nu hoogtijd wordt om naar beneden te gaan, als wij onzen man niet willen missen.

Hij schoof de gordijnen weer dicht, en greep zijn hoed.

Hij monsterde Brand van top tot teen, en deze vroeg lachend :

— Wat zie je mij aan — is mijn vermomming niet goed ?

— Gelukkig wel, Brand ! daarvan overtuigde ik mij juist. Wij mogen in geen geval herkend worden !

— O, dat zal Stanley stellig niet doen, en de vrouw zeker evenmin !

— Aan hen dacht ik niet. Ik dacht aan den man in de taxi ! Kom nu vlug, want over een minuut moet de trein, als hij tenminste op tijd is, aankomen !

Opnieuw draaiden de twee vrienden het licht uit, verlieten de kamer, sloten ze af, en gingen

langs de trap naast de vestibule.

Het hotel bleek een nachtportier te hebben, die hun het register wilde toeschuiven, maar Raffles zeide, hem een fooi toestoppend :

— Als wij terugkomen, vriend ! wij willen, eerst een vriend van het station gaan halen, dien wij nie gaarne zouden missen !

Zoodra zij op straat waren, zeide Raffles zacht :

— Loop nu vlug naar den straathoek, en ga Henderson waarschuwen. Zoodra hij den trein hoort, moet hij langzaam komen aanrijden, tot dat hij ongeveer recht tegenover den stationsuitgang staat. Als je hem dit gezegd hebt, keer je dadelijk terug. Ik zal je wachten terzijde van het wachthuisje voor de autobussen. Ik denk er om dat die hier nog zeer laat in den nacht rijden !

Inderdaad reed er nu en dan met bulderend geweld een van die logge bussen voorbij, die sedert een aantal jaren in Parijs de schilderachtige, door drie paarden getrokken wagens hebben vervangen.

Brand knikte, en liep haastig naar het hem aangewezen punt.

Hij moest daarbij de wachtende taxi passeeren, waarin de heer met den baard gezeten was.

Hij wierp snel een blik terzijde, en bemerkte hoe de man een weinig voorover gebogen zat, en de blikken strak op den ingang van het station had gericht.

Hij had een gitzwarte baard, en een knevel, die de benedenzijde van zijn gelaat volkomen verbo gen.

Toch was er iets in het gezicht, dat Brand bekend voorkwam, zonder dat hij echter had kunnen zeggen, waar hij het eerder gezien had.

Hij ging vlug zijn opdracht volbrengen, en terwijl hij terugliep hoorde hij in de verte reeds den trein met donderend geweld over een der viaducten rijden. Binnen een halve minuut zou hij stilstaan onder de overkapping.

De slapende chauffeur bleek nu klaar wakker te zijn, en ook hij keek naar het station, zonder iets anders op te merken.

Zoodra Brand zich weer bij Raffles had gevoegd, zeide deze :

— Daar is de trein. Let nu goed op. Zorg dat je achter op die auto kunt springen, zoodra zij zich in beweging stelt. Er is een bagagedrager, maar zonder pennen. Het kon bijna niet mooier. Ik vraag je dit, omdat het wel mogelijk is, dat Henderson en ik op een te grooten afstand zullen moeten stilsthouden, als die taxi eindelijk stopt.

— En verder ?

— Je glijdt onder den wagen, en je let zeer nauwkeurig op het huis, waarvoor die wagen stopt. Ik vermoed echter dat Stanley wel eerder met zijn auto zal stilstaan. Er zullen dus drie wagens zijn, en van den eersten tot den derden, dat is dus den onzen, kon de afstand wel eens veel te groot gijn, om iets met nauwkeurigheid te kunnen onderscheiden !

Brand knikte en zeide !

— In orde ! Je kunt het aan mij overlaten. Maar ik moet je zeggen dat ik in de hoogste mate verbaasd ben. Wie is die man, en wat heeft hij voor reden om Stanley na te gaan ? Maar ezel die ik ben — driedubbele ezel ! Het is natuurlijk Webster, die evenals wij met een vliegtuig is gekomen !

— Neen Brand — Webster is het niet ! antwoordde Raffles glimlachend. Die staat daar al lang in de vestibule, naar ik heb opgemerkt ! Hij heeft een pracht van een vilthoed met een heel breeden rand, en een rood sikje ! Het staat hem niet erg, maar het maakt hem toch wel bijna onkenbaar !

— Dan geef ik het op ! zeide Brand met een zucht. Daar komen de eerste passagiers !

Inderdaad kwamen haastig eenige reizigers de trap afdalen, die elkander poogden voor te zijn bij het veroveren van een taxi.

Brand had zich wat terzijde gesteld, en hield zich klaar om achter op de wachtende taxi te gaan zitten, zoodra die zich in beweging zou stellen.

Hij haalde wat snel adem, toen hij eensklaps Stanley uit de breede deur zag komen, met Liza aan zijn zijde.

Hij verwachtte, dat de smokkelaar vlug naar beneden zou komen, teneinde zich van een taxi meester te maken, maar tot zijn verbazing liep hij heel kalm de trap af, ofschoon de vrouw hem tot spoed scheen aan te namen.

En die verwondering nam nog zeer toe, toen Stanley rustig een sigaret opstak, midden op de trap, verder naar beneden kwam, de straat overstak, en verdween in het hotel de Saint Augustin, ofschoon Liza hem aan den arm had getrokken, en hem met geweld scheen te willen weerhouden !

Brand moest haastig terzijde springen omdat de taxi, die hij zich als zitplaats meende uit te kiezen, plotseling achteruitreed.

Hij wierp een blik naar binnen. De taxi reed juist voorbij een lantaren. Brand zag nu het gezicht van den man zeer duidelijk, en bijna gaf hij een schreeuw van verbazing, want nu herkende hij hem, ondanks den zwarten baard.

De man in de taxi was de Lama !

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten!

HOOFDSTUK VII.

OM VEERTIG KILO COCAINE.

Brand bleef een oogenblik versuft staan. De Lama te Parijs! Hoe zeer had Raffles dus gelijk gehad. Er viel nu niet meer aan te twifelen, of hij speculeerde op een zeldzame gelijkenis, om zich straffeloosheid te verzekeren, en dit scheen zijn laatste, misschien wel zijn beste zet te zijn.

Hij hield zich zooveel mogelijk in de schaduw, en zoodra hij zag dat de auto snel wegreed, met den baardigen heer er in, stak hij snel over, en voegde zich weer bij Raffles, aan wien niets ontgaan was van het geheel voorval.

— Je komt juist bijtijds! zoo ontving deze hem glimlachend. Daar gaat de laatste acteur in dit kleine drama, onze Webster met zijn bevallig rood sikje, eveneens het hotel binnen! Voor zoover ik weet is de geheele troep nu bijeen, en het spel kan beginnen!

— Niet de geheele troep, Edward! De Lama is in zijn taxi weggereden!

— Je hebt hem dus tenslotte ook herkend, ondanks zijn prachtige baard?

— De taxi reed juist voorbij een auto, en de schok had hem een beetje vooruitgeworpen. Ik zag hem maar een seconde. Wat doet hij hier?

— Dat is nogal duidelijk — een oogje in het zeil houden, en hulp bieden, als de vrouw het werk soms niet alleen zou afkunnen!

— Zou hij zijn voormaligen bediende ondanks het sikje hier herkennen?

— Zijn voormaligen bediende? herhaalde Raffles verbaasd.

Brand sloeg zich tegen het voorhoofd en zei, bijna steunend:

— Dat is waar ook — die slimme detective is niet bij hem, maar bij zijn dubbelganger in dienst geweest! Het is om er gek van te worden! Maar zou hij Webster niet kennen?

— Misschien niet! In elk geval is hij werkelijk goed vermomd, en hij zal zich wel wat op den achtergrond houden, en zijn tegenwoordigheid niet opdringen!

— Maar hoe komt Stanley er toe, juist dit hotel uit te kiezen?

— Mijn waarde, ik ben geen gedachtenlezer! Ik denk, omdat dit het dichtste bij het

station ligt, en hij geen lust heeft, nog verder te gaan!

— De vrouw scheen echter heel andere voornemens met hem te hebben!

— Ja dat was duidelijk te bemerken. Dat hotel van ons is wellicht niet zoo heel geschikt voor het doel, dat zij zich voorstelt. Zij en de Lama hadden hoogstwaarschijnlijk een andere plek uitgekozen, maar het is mogelijk dat Stanley achterdochtig is geworden, of dit hotel veiliger vindt. In ieder geval, hij schijnt een koppig heerschap te zijn, en heeft zijn wil doorgezet!

— Vergemakkelijkt dit voor ons de zaak?

— Dat is moeilijk te zeggen. In ons voordeel is, dat ik dit hotel meermalen bezocht heb, en de inrichting ervan grondig ken, alsof ik het zelf had gebouwd. Het nadeel is, dat het niet zoo heel erg groot is, en wij dus op de vingers kunnen worden gezien. En ga nu Henderson waarschuwen, die daar nog altijd op den straathoek wacht met zijn auto, en niet zal weten wat er aan de hand is. Zeg hem dat hij met de auto wacht in het smalle achterstraatje, dat achter het hotel omloopt. Mocht de Lama het misschien in zijn hoofd krijgen, daar eveneens op post te gaan staan, wat niet onmogelijk is, dan moet hij korte metten met hem maken, hem neerslaan, en hem het schreeuwen onmogelijk maken tot hij nadere instructies heeft.

— En de chauffeur?

— Voor hem geldt hetzelfde. Het is duidelijk, dat de man een medeplichtige moet zijn. Voor je mij verlaat, — hoe zie ik er uit? Waar gelijk ik op?

— Wel, op een rasechten Parijzenaar!

— Dat is een verzamelnaam — geen soortnaam! Lijk ik op niets in het bijzonder?

— Eerlijk gezegd — neen!

— Prachtig, dan acht ik mijn vermomming uitmuntend geslaagd, zeide Raffles glimlachend. En ga nu maar! Ik wacht je in de hall van het hotel. Toon echter niet dat je mij kent, als er bekenden van ons mochten staan!

Brand ging snel aan zijn opdracht voldoen, en Raffles liep zonder overhaasting terug naar

het hotel. Stanley had blijkbaar zoeven een kort onderhoud gehad met den ober. Van de vrouw was niets te zien. Raffles liep naar de loge van het portier, en wierp een vluchtigen blik op het vreemdelingenregister. Er waren twee namen ingeschreven, waarvan de inkt nog niet eens behoorlijk droog was. Een vrouw was daar niet bij. Stanley was dus niet voornemens, naar het scheen, in dat hotel te overnachten.

De namen waren waarschijnlijk van twee reizigers, die in hetzelfde hotel hun intrek hadden genomen. Het waren twee zwaar gebouwde mannen, die vrij luid met elkander spraken, bij de liftkooi, en er uitzagen als Fransche heerenboeren uit Normandië.

Van Webster was evenmin iets te zien. Raffles begreep evenwel dat hij in de buurt moest zijn. En hij had goed geraden, want nauwelijks was Stanley in de lift gestapt, die op dat oogenblik beneden kwam, tegelijk met de beide Franschen, of een deur niet ver van den ingang waarschijnlijk behorende tot het kantoor van den gerant ging op een kier open, en het roode sikje werd zichtbaar. Toen de lift uit het oog verdwenen was, ging die deur nog verder open, en Webster trad te voorschijn, en begon op radden toon met den ober te praten, die blijkbaar besluiteloos was, nu en dan een vaag gebaar maakte, en zijn voorhoofd rimpelde.

Raffles sloeg dit alles gade, met den rug naar het tweetal toegekeerd, en schijnbaar verdiept in de beschouwing van de binnenzijde van zijn hoed, maar inderdaad scherp waarnemend, met de hulp van een klein spiegeltje, dat hij in den bodem daarvan had vastgehaakt.

Juist toen de lift weer beneden kwam, en Webster er op toestapte, keerde Brand terug. Zonder eenige notitie van Raffles te nemen liep hij regelrecht op het tafeltje met kranten toe, nam er een op, vouwde hem dicht, na er even in te hebben gelezen, en tikte er mee in de palm van zijn linker hand. Dat was het steeds geldende sein, in een hotel of overal waar maar kranten waren, als de een of andere opdracht tot een goed einde was gebracht. Raffles wist dus op hetzelfde oogenblik dat Henderson met zijn auto nu in het achterstraatje te wachten stond, op alles voorbereid.

De ober scheen een weinig uit zijn humeur te zijn, en liep in de richting van het kantoor van den gerant, die zich blijkbaar zoeven ter ruste had begeven, toen hij Raffles op zijn weg vond, die hem tegemoet trad, en rustig vroeg, in het Fransch dat hij zoo voortreffelijk sprak :

— Wat wilde mijnheer Webster van je ?

De ober verschoot van kleur, en antwoordde in dezelfde taal, maar waarvan de uitspraak hem onmiddellijk als Duitscher verried :

— Hoe weet U, wie die heer is ?

— Dat doet er volstrekt niet toe ! Ik denk dat hij je kamer heeft gevraagd vlak naast den Engelschman en zijn vriendin, die zoeven zijn aangekomen met den trein uit het Noorden ?

Er kwam achterdocht in den blik van den ober, toen hij ten antwoord gaf :

— Ik geloof niet dat ik U daarop behoef te antwoorden, mijnheer. Wie bent U eigenlijk ?

Zonder iets te zeggen stak Raffles de hand in zijn binnenzak en haalde er een Parijsche politiepenning uit. Die moest den kellner wel bekend zijn want hij veranderde onmiddellijk van toon, en zei, eenigszins verschrikt :

— O pardon, monsieur, dat heb ik natuurlijk niet geweten ! Het schijnt hier van nacht te krioelen van politiebeambten ! Waar gaat het eigenlijk om ? Wat is er aan de hand ?

— Heeft mijnheer Webster je dat dan niet gezegd ? vroeg Brand vlug.

— Niets heeft hij gezegd ! Alleen dat zijn naam volstrekt niet mocht worden genoemd en dat hij een kamer wilde hebben, naast die van dien anderen Engelschman gelegen, die hier met zijn dame is gekomen.

— Is er een communicatiedeur ?

— Die is er, maar gewoonlijk is die natuurlijk afgesloten !

— Nu echter niet ? Ik zag hoe je hem een sleutel gaf !

— U heeft verbazend goede oogen, monsieur, zeide de ober, een weinig bedremmeld.

— Dat behoort bij mijn beroep ! hernam Raffles laconiek. Nu, laat mij aanstonds die kamer van mijnheer Webster maar wijzen, of geef mij het nummer, want ik heb hem een belangrijke aanwijzing te geven !

— Monsieur, om godswil — ons hotel wordt toch niet in opspraak gebracht ? Er is toch geen sprake van een jaloerschen echtgenoot, die iedereen overhoop komt schieten ?

— Stel je gerust, vriend, antwoordde Raffles glimlachend. Ik denk niet dat er bloed zal worden vergoten. De zaak is van een geheel ander karakter, maar ik mag er mij niet over uitlaten, voorloopig.

Dit scheen den ober geheel gerust te stellen, want hij zeide haastig, en op zachten toon :

— De twee kamers zijn op de eerste verdieping gelegen, monsieur, dicht bij de liftkooi. Die van mijnheer Webster draagt het No. 17. Wil ik een kellner met U meegeven —

— Volstrekt niet noodig! Alleen mijn assistent zal mij vergezellen.

Hij gaf Brand een wenk, die vol belangstelling op eenigen afstand had toegezien, en de twee mannen gingen naar boven, niet met de lift evenwel, maar langs de trap.

— Ik denk dat wij nu al den tijd hebben! zeide Raffles heel zacht onder het naar boven loopen. De schelmen hebben niet gerekend op dit hotel, en ik denk dat de Lama nu in hoogst eigen persoon de cocaine of wat het anders zal zijn is gaan halen! Het zou mij niet verwonderen als Stanley op de oorspronkelijke plek nog wel wat anders zou hebben moeten betalen, dan alleen de koopsom! Het is duidelijk dat hij een zeer groot bedrag bij zich moet hebben!

Zij waren nu op de eerste verdieping aangekomen. Vlak bij de trap bevond zich de liftkoker. Met een gonzend geluid ging de lift naar beneden, en toen hoorde Raffles een stem, die hem bliksemsnel deed handelen.

Tusschen de trap en de liftkooi was een deur, die behoorde tot een diepe muurkast, waarin de schoonmaaksters hunne gereedschappen als emmers, dweilen, leerlappen, sponzen, borstels en andere onmisbare dingen bewaarden.

Bliksemsnel trok Raffles die deur open, duwde Brand in de kast, ging er zelf in, en trok de deur zoover dicht, dat er een kier van een paar millimeters over bleef.

De gang in het ouderwetsche hotel was niet al te uitbundig verlicht, maar zijn scherp oog had toch schuin tegenover de kast het nummer ontdekt, dat in deze geschiedenis van zooveel belang zou zijn, het No. 17. Iets verder was de deur van de andere kamer.

— Wat doen we hier? vroeg Brand fluisterend.

— Wachten en zwijgen, antwoordde Raffles laconiek.

Een minuut ongeveer verstreek. Toen klonk het gonzen van de lift opnieuw. Met een zwakken bons hield zij stil op de eerste verdieping, de schelle stem van den liftjongen klonk, de deuren gingen knarsend open, en voetstappen klonken in de gang. Daarop ging de lift weer verder.

Er was slechts een enkele bezoeker uitgestapt, en Brand kon zijn gezicht zien door de deurkier. Het was een bleek gezicht, omgeven door een gitzwarten baard. De man stond even luisterend stil, keek links en rechts de verlaten gang af, en liep toen haastig toe op de deur van kamer 19. Nu pas zag Brand dat hij een vrij groot pak onder den arm had, in zwart zeildoek gewikkeld.

Hij klopte heel zachtjes op de deur, die onmiddellijk geopend werd. Er kwam een smalle blanke hand te voorschijn, die naar het pak greep, en het volgende oogenblik ging de deur weer dicht, nadat de man met den baard snel een paar woorden gefluisterd had.

Het volgende oogenblik klonken zijn voetstappen weer over den looper, en verwijderden zich.

— Waar gaat hij nu heen? vroeg Brand heel zacht.

— Vermoedelijk zal hij wel in de buurt blijven!

— Ik wil je wel bekennen, dat ik van het geval niet veel begrijp! Welk voordeel werpt het eigenlijk voor den Lama af, zijn dubbelganger cocaine te leveren? Hij zal hem toch niet met opzet er in willen laten loopen?

— Dat zou niet heel verstandig zijn — ten tweede ik kan hem nog van groot nut zijn! Maar je eerste opmerking is niet zonder grond! Er zit zeer waarschijnlijk iets achter, en dat zullen wij hoop ik nog wel ontdekken!

De twee mannen verlieten de kast, toen alles stil was in het hotel, en luisterden aandachtig voor de deur van kamer No. 19. Daarbinnen werd op halfluiden toon gesproken.

Raffles bukte zich en trachtte door het sleutelgat te zien, maar dat lukte hem niet. Op zoo iets was gerekend, en men had den sleutel van binnen op het slot laten zitten.

Maar al heel spoedig gebeurde er iets anders, dat tot snel handelen dwong. Een deur was open gegaan, en zij hoorden duidelijk de stem van Webster, die streng beval:

— Als jullie je verroert, schiet ik! Laat dat pak los! Zoo, ik heb je dus eindelijk op heeter daad kunnen betrappen, mijnheer Lama! Ga jij daar in dien hoek zitten, feeks, en verroer je niet. Steek je handen uit, en geen grapjes, want ik heb hulp bij mij!

— Dat is eigenlijk grootspraak! mompelde Raffles glimlachend. Maar is toch wel een dapper kereltje, onze Webster! Vooruit Brand, nu wordt het onze beurt, of de buit zou ons zoowaar nog ontsnappen!

Hij draaide de knop van de deur No. 17 om, die niet op slot bleek te zijn. Beide vrienden stapten binnen. De kamer zelve was duister, maar de verbindingsdeur stond open. Zij liepen er haastig op toe, en traden de aangrenzende logeerkamer binnen.

Liza Fraser zat in een hoek, een beetje bleeker dan anders misschien, maar met een spottend, tartend gezicht. Stanley stond bij de tafel, en keek met oogen die bijna uit zijn

hoofd puilden neer op zijn geboeide polzen, waar het schitterde van blinkend gepoetst staal. Op de tafel lag het pak, geopend nu, en het bleek een aantal veel kleinere, vierkante zakjes van fijn linnen te bevatten, zooals ze ook wel gebruikt worden voor het vervoer van zaden. Al die zakjes waren met touwtjes dichtgebonden. Een daarvan was geopend.

Webster had zich bij het binnenkomen van de binnendringers snel omgewend, en vroeg, nijdig :

— Wat beteekent dat ? Wie zijn jullie ?

— Politie ! antwoordde Raffles lakoniek, en hij liet zijn prachtig nagmaakte penning maar weer zien. Dat is een aanhaling van belang, collega — wie gij dan ook zijn moogt ! Kolossaal, wat een berg witte sneeuw ! U heeft daar een prachtigen haal gedaan ! Ik taxeer het vrachtje op veertig kilo ! Maar dat is een fortuin !

Webster greins'achte en vroeg :

— Hoe weet U he ?

— Berichten uit Londen ! Ze wantrouwen hem daar al lang, mijnheer Stanley ! Heeft hij al betaald ?

— Twaalfduizend pond Sterling !

Raffles vloot zachtjes, trad op de tafel toe, en eensklaps nam hij het geopende zakje op. Hij rook aan het fijne, sneeuwige poeder, dat het bevatte, maakte een vingertop nat, doopte die in de stof, en bracht een paar korreltjes aan zijn lippen.

Toen zei hij langzaam, met iets van bewondering in zijn oogen naar de vrouw kijkend, die door Brand bewaakt werd :

— Kranig ! Eerste klas werk ! Het is mentholpoeder ! Als dat in alle zakjes zit, is het heele pak zoowat tachtig pond waard !

De vrouw werd spierwit, maar Stanley slaakte een soort gebrul, rukte als een wild beest aan zijn boeien, en gilte :

— Jij helleveeg ! Ik had gelijk dat ik je wantrouwde ! Geef me dadelijk mijn geld terug ! Webster, maak onmiddellijk die boeien los ! Je mag me niet arresteeren voor den aankoop van veertig kilo menthol !

Webster scheen in zwaren tweestrijd. Naar de letter van de wet had Stanley volkomen gelijk. Niemand mocht hem beletten, desnoods een wagenvracht mentholpoeder te koopen ! Maar — daar viel hem iets in ! — Die Fransche collega kon zich vergissen, en het mocht toch eens wel cocaine zijn ! Luchtig zei hij dus :

— We zullen we zien. Is het waardelooze prulleboel, dan moet ik je wel loslaten, al zou ik daar spijt van hebben, als haren op mijn

hoofd ! Ik zal dus die boeien losmaken, maar je gaat nu eerst mee naar een bureau, en daar zullen we dat pak met het witte goedje ook laten brengen. Daar kan een expert het dan onderzoeken !

— Maar ik wil mijn geld terug ! brulde Stanley, bijna stikkend van woede.

Webster wilde wat zeggen, maar Raffles voorkwam hem :

— Een oogenblikje ! Dat is een zaak die mij aangaat ! Dit is een Fransch misdrijf — geen Engelsch ! Waar is het geld, madame ?

Zwijgend, met verwrongen gelaat opende Liza Fraser haar handtasch, en nam er een dikke portefeuille uit van zwart leder, die zij op de tafel wierp met de woorden :

— Zie daar — en loopt allemaal naar de hel !

— Later misschien — voor het oogenblik hebben wij iets anders te doen ! zei de gewaande Fransche politiemann zeer kalm, en hij nam de portefeuille op, waarnaar Stanley reeds zijn van woede trillende handen uitstak. Hij deed ze in zijn binnenzak verdwijnen met de kalm gesproken woorden :

— Een oogenblikje, mijnheer .... Lama, zoo heb ik U geloof ik hooren noemen ! Het zal op het hoofdbureau moeten worden uitgemaakt, of dat geld U kan worden teruggegeven ! Collega U kunt over een half uur opbellen. Ik neem deze dame mee — tenzij U beslag op haar wilt leggen !

— Volstrekt niet ! antwoordde Webster grimmig. Met haar heb ik voorloopig niets te maken, Het is me te doen om dezen kerel hier.

Hij strekte zijn hand reeds naar de telefoon uit, en een oogenblik daarna had hij om politie-assistentie verzocht.

Raffles wachtte de komst van de heeren echter niet af, maar zeide tot Liza :

— Loop voor met uit, deerne ! en maak geen grapjes, want het zou je slecht vergaan !

Met gebogen hoofd verliet de vrouw het vertrek, op den voet gevolgd door Raffles en Brand. Zij liepen de gang teneinde, en langs de achtertrap bereikten zij de vestibule. Raffles verliet echter het hotel aan den achterkant. De deur was daar natuurlijk steeds goed gesloten, om te beletten dat gasten zouden vertrekken zonder te betalen, maar dat was voor Raffles al een zeer gering bezwaar ; in een paar seconden was de deur open.

Zoodra ze in de donkere achterstraat te zien waren, klonk een bekende, zware stem, die zoo zacht mogelijk trachtte te praten :

— Hij ligt daar bij de deur, Mylord, ik

hoop dat ik hem niet al te veel pijn heb gedaan : maar zijn baard is stuk !

Hij hield plotseling verschrikt op, toen hij de vrouw zag.

Liza slaakte een schorren schreeuw, keek Raffles met uitpuilende oogen eens goed aan, en steunde :

— Ik had het dadelijk moeten begrijpen ! O, jij duivel ! Moet je ons dan steeds den voet dwars zetten ?

— Ik hoop het niet lang meer te doen, madame ! zeide Raffles koeltjes. Er zal nu wel spoedig een einde komen aan Uw rijk ! Stap in, Charles ! En jij, helleveeg, ga weer naar binnen !

De vrouw scheen te aarzelen, maar Brand duwde haar weer het hotel binnen, en de deur viel in het slot.

De auto kwam op gang, en reed snel het duistere straatje uit.

Aan den eersten den besten agent zeide Raffles, zorgdragend dat zijn gelaat in de scha-

duw bleef, dat men dicht bij de deur van het Hotel Saint Auguston, als men verkoos, den Lama zou kunnen vinden, het beruchte, Londensehe bendelid.

Misschien dacht die agent wel aan een grap. Of wel, men haaste zich niet genoeg.

In ieder geval — men vond alleen maar een beetje bloed bij de deurpost, maar den Lama vond men niet ! Geheimzinnige helpers hadden hem waarschijnlijk juist bijtijds weggehaald. Evenmin kon men een spoor terugvinden van Liza Fraser.

Pas vrij wat later dook die weer in Londen op.

Wat Stanley betreft — tot zijn bitteren spijt was Webster wel genoodzaakt, zonder den man dien hij voor den Lama hield huiswaarts te keeren — het geheele pak bleek inderdaad geen korrel cocaine te bevatten, en er had dus ook geen strafbare transactie van bedwelmende middelen plaats gehad !

De volgende aflevering bevat :

De vulpotlood-koning.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:

HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885